

K. H.Scheer

PATROLA ROBOTŮ

Přeložila Anna Štorkánová

1.

Major Jan Orlov, velitel školy bojových robotů v hlavním stanu USO na Quintě, už toho viděl i zažil dost.

Tak například byl jediným člověkem, kterému se podařilo přežít útok chybně naprogramovaných bojových robotů. Ztratil pouze vrchní část lebky a od té doby nosil protézu z terkonitové oceli, podobnou skořápce. Zlí jazykové roznášeli, že major se po

propuštění z kliniky sám stal robotem. Orlov nepovažoval za nutné komentovat podobná tvrzení. Jemu stačilo, že v pravidelných intervalech trpěl bolestmi hlavy a závratěmi. Považoval to za důkaz, že má ještě normální rozum.

Planeta, na které Orlov sloužil ke dni 22. dubna roku 2436, byla ozařována asi dvěma sty slunci. Říkalo se jí „Svět sta sluncí“.

Poeticky založené osoby našly pro tuto planetu, sídlo Centrální plazmy, krásnější a přiléhavější výrazy. Orlovovi stačilo, že mu vysvětlili technické funkce umělých sluncí. .

Centrální plazma potřebovala světlo a teplo. Protože se planeta nalézala daleko v propasti prázdného prostoru, bylo nutné ji uměle nasvítit a temperovat.

Janu Orlovovi, přívětivému muži se střízlivým vystupováním, bylo jedno kde je, jen když se mohl zabývat roboty.

Nevšímal si marnivé hry světél na hladinách rybníků nebo vnitrozemních moří. Zato viděl, že jeho tělo vrhá stín podobný věnci s paprsky. Bylo mu to nepříjemné, protože neobvyklé světelné efekty ztěžovaly přesná optická měření.

Svět sta sluncí nerotoval, ale i kdyby se otáčel kolem své osy, nikdy by na něm nebyla tma. Atomová slunce byla rozdělena rovnoměrně nad povrchem.

Na to si Orlov stěžoval. Pro jisté experimenty potřeboval anonymitu noci. Toto přání mu pozitronněbiologičtí roboti, jednoduše nazývaní Posbiové, nemohli splnit. Na planetě, vzdálené 289 412 světelných let od okraje Mléčné dráhy, byl život možný jen za pomoci Špičkové techniky.

Jan Orlov mhouřil oči při pohledu na pět bojových robotů. Čtyřrucí obři měřili dva a půl metru a jejich zbraně představovaly současnou špičku.

Major netrpělivě čekal na muže, který ho několikrát přiměl k nevěřícímu zavrtění hlavou.

Jmenoval se Harl Defin a byl to specialista a major USO, jejímž vrchním velitelem byl Atlan.

Poručík Tim Fegeman, Orlovův asistent a žák, obsluhoval nove zkonstruovaný znakový programátor. Přístroj se vešel do kapsy, ale jeho výkon byl obdivuhodný.

Obsahová! přesně tri miliony znakových skupin, které mohly být vyvolány akustickými rozkazy, k jakémukoliv známému vojenskému nasazení. K tomu, ještě nutno připočítat několik set tisíc teoreticky myslitelných extrémních situací.

Speciální translátor siganské produkce přeměnil mluvené slovo na impulzy, které byly porovnány se znakovými skupinami, uloženými v paměti, a zvolily správné údaje.

Díky tomu mohli být noví bojovní roboti během zlomků vteřiny přeprogramováni na probíhající události, což dříve vyžadovalo zdlouhavý proces.

Tim Fegeman při testu simuloval explozi podzemní miny v hloubce dvou tisíc metrů. Do mikrofonu znakového přístroje řekl jediné slovo.

Orlov fascinovaně sledoval, jak pět robotů okamžitě zapojilo vysoce výkonné pozitronní mozky a. zhodnotilo situaci.

Ještě než Fegeman stačil zavřít ústa, už zasvítily ochranné HD-štít robotů. Pak zavyly motory pohybu těl robotů. Proběhla horká tlaková vlna. Zvedl se zvířený písek a pět kovových obrů zmizelo.

Orlov pohlédl k fialovému nebi Světa sta sluncí. Nad savanou táhla mračna prapodivných tvarů s krvavě rudými okraji, poháněná řízeným větrem.

O kousek dál se páslo několik antilop importovaných ze Země.

Orlov se opřel ve své jednoduché skládací židli. Za ním se tyčila kupole obranné pevnosti.

„Time!“ řekl major. „Myslel jste na to, že naše slavné roboty budeme potřebovat během několika minut? To, jak jste je nechal zmizet, bylo velkolepé, ale my je přece musíme připravit k testu. Jestli se Harl Defin dostaví a roboti tu nebudou, zažijete zánik světa.“

Než se major stačil vážně rozzlobit, zaznělo vysoko nad nimi zavytí. O chvíli později už roboti stáli na místě, jako by se vůbec nic nedělo. Jen trysky jejich pohonného agregátu svítily, jak byly rozžhavené.

Tím pohlédl na hodinky.

„Výborné, pane. Byli pryč jen pět minut. Jsem zvědavý, jestli nový znakový programátor bude lepší než Definova pověstná řídicí technika.“

„Mějte strpení. Při pomyslení na to, že by moje krásné stroje mohly být zničeny, mě jímá hrůza. Když si uvědomíme, co všechno nám předvedl ten

muž...!"

„Muž?" Fegeman se zamračil.

„Dejte si pozor, nebo budete mít nepříjemnosti. Harl Defin nedopustí, aby se žertovalo na jeho účet. Ostatně není důvod, abychom mu odpírali jeho lidství,"

„To jistě ne, pane. Ale copak nerozumí žertu? Jestlipak víte, co jsem vytrpěl kvůli své postavě? Říkajíc mně, že jsem hubený jako lunt, Víte vůbec, co to je?"

Orlov pokrčil rameny a prohodil něco o „pojmu z dávnověku".

O půl minuty později se ohlásila řídící hyperinpotronika obranné pevnosti, Sloužila v podstatě jako spojovací stanice pro sdělení od biologicky žijící, vysoce inteligentní buněčné plazmy, která ležela ve vzdálenosti několika set kilometrů v obřích skladištích.

„Mluví k vám Centrální plazma. Doufám, že se cítíte dobře. Velmi by mě mrzelo, kdybych musela zarmoutit své hosty. Hyperinpotronika lokalizovala útočníka. Blíží se k místu vašeho pobytu. Prosím, připravte se. Obdrželi jste zprávy z domovské planetární soustavy?"

„Ještě ne," promluvil Orlov do mikrofону. Věděl, že každé jeho slovo bude Posbiům přeloženo pomocí znakového překladače.

„To je mi líto," odpověděla Centrální plazma. „Doufejme, že společně přispějeme k záchraně Impéria. Ke Sluneční soustavě odletí dvacet tisíc fragmentálních lodí s důkladně instruovanou posádkou Posbiů. Tyto lodě budou pod velením mého starého přítele Reginalda Bulla. Opravdu nevíte, kde je Perry Rhodan?"

„Bohužel ne. Velký administrátor je pohřešován od 12. ledna. To je tragédie, madam." Orlov si uvědomil, že toto oslovení není zrovna na místě, ale neopravil se.

„To je mi líto..Přesto nemám jinou možnost než požádat vás, abyste lidstvo ujistili o mé věrnosti a přátelství. Nyní se připravte. Zdá se, že experiment bude zajímavý,"

Centrální plazma vypnula. Orlov se otočil: „Chtěl jste něco říct, Time?"

„Ano, pane. Myslím, že lidstvo nemá lepšího spojence než tuto plazmu bez těla, kterou lze udržet při životě jen uměle."

„Z čehož vyplývá, že bychom si měli nejvíc vážit slušnosti, etické vyspělosti, tolerance a inteligence. Vnější forma živé bytosti není nijak důležitá. Teď raději půjdeme do krytu. Bude tu poněkud tepleji. Defin je ctižádostivý."

2.

Obrazovky snímací techniky byly mistrovským dílem. Specialista USO Harl Defin viděl okolí trojrozměrně a barevně. Speciální pozitronika se postarala o to, aby byly okamžitě korigovány nejmenší barevné

nesrovnalosti. Stejně tak byly vyrovnávány optické klamy, kterým je vystaveno lidské oko.

Paladin se maximální rychlostí sto Šedesát dva kilometry za hodinu pohyboval mírně zvlněnou krajinou.

Tato hodnota teoreticky odpovídala trvalému výkonu. Ovšem jako všechny teorie měla i svá slabá místa.

Rychlost tělesa, které je ve styku s povrchem, vždy závisí na povaze povrchu. Dokonce ani paladin nemohl stejnou rychlostí překonávat příkré srázy nebo vodní toky. V relativně rovné savaně v jižní části Světa sta sluncí dosahoval průměrné rychlosti 101,012 kilometrů za hodinu.

„Zaměřena energetická hodnota," oznámil pomocí palubního dorozumívacího přístroje matlogik Drof ReteKin. Tento specialista USO byl velitelem výpočetní a zaměřovačí centrály.

„Jaká?" zeptal se Harl Defin. „Vyjadřujte se přesněji. Je to pět robotů?"

„Ano, pane. Vyhodnocení ještě probíhá. Pět bojových strojů USO typu AT10/BEROS. Nebezpečná konstrukce, pane."

„Uvidíme. Nadporučíku Rigelere, je pohybová mechanika v pořádku? Žádná slabá místa?"

„Paladin reaguje na každý impuls, pane."

Harl Defin přikývl. Byl jediným příslušníkem svého národa, který disponoval parapsychickou schopností. Říkali mu „pocitový technik".

Odborníci z vědeckých kruhů formulovali přesnější definici. Definovo nadání označili pojmem „simultánní emoční a reflexivní transmise". Z toho pak pocházela zkratka sert.

Nikdo kromě majora Harl Defina nebyl schopný za pomoci technicky dokonale provedené snímací přilby přenést příkazy svého mozku k pohybové mechanice tak, že reagovala stejně rychle, jak by reagoval sám Defin.

Postup zahrnoval jev, který byl v novodobých dějinách ojedinělý.

Když Defin na své galerii obrazovek uviděl určitou situaci, zapomněl, že sedí připoutaný a tím pádem nehybný ve speciálním křesle v centrále.

Přesto jednal, jen s tím nepatrným rozdílem, že používal pouze mozek. Ten myslel. Zhodnotil situaci a dal příslušné impulsy nervovým vláknům a svalům.

Intenzivní trénink Definovi umožnil, že toto vydávání rozkazů nemuselo být spojené s příslušnými pohyby těla. Místo toho bylo snímáno mozkové vlnění sertovou přilbou, rychlostí světla předáno plně pozitronnímu transmisivnímu zařízení, v něm rozštěpeno do mnohonásobného rozdělovače a dodáno mechanickoenergetickému mechanismu jako přímý řídicí impuls.

Výsledek nezvyklého řídicího procesu spočíval v tom, že pancéřované těleso ohromných rozměrů a velké váhy reagovalo, rychle, jako Definovo

tělo. Nutno podotknout, že specialista USO byl pořádně rychlý.

Parapsychický přenos mozkových impulzů k mechanickému pohybu sebou pochopitelně přinášel množství technických problémů.

Definův paladin byl vybavený dvěma různými mechanizmy. Magnetický pohon údu byl tak rychlý, že dokonce i vědci nadaní značnou fantazií odmítali tyto hodnoty jako nepravděpodobné.

Hydropneumatické řízení bylo podstatně pomalejší, zato spolehlivější při dlouhodobém provozu. Tlakový Čerpací systém ještě nikdy nevysadil, Náchylnost k poruchám ovšem stoupla o tři sta procent, pokud byl paladin v boji vystaven větším otřesům.

Na obrazovkách to vypadalo, jako by se krajina před nimi rozvínovala jako koberec. Defin nespouštěl oči z obrazovek. Aniž by na okamžik zapomněl, že paladin se řítí savanou jen díky jeho pocitům, zmáčkl tlačítko dorozumivacího zařízení. Mikrofon vyjel před jeho rty. Reproduktoři vnějšího akustického snímače přenášeli rytmické dunění paladinových kroků.

Odletující kamínky a zvířený písek, který narážel na pancíře, vytvářely zvuky podobné bubnům domorodců.

Defin slyšel i vytí turbopump pracujících na plné obrátky i pískání rotačních ventilů v tlakovém rozdělovači. Všechno ale přehlušovalo dunění transformátoru ze čtvrté paluby. Zvuky svědčily o tom, jak obrovité síly musely být použity, aby takové monstrum uvedly do pohybu.

„Defin třetí palubě. Žádný pokles tlaku?“

Nadporučík Amos Rigeler byl pánem pohybové mechaniky. Okamžitě odpověděl:

„Žádné ztráty, pane. Konstantní hodnoty při nejvyšší rychlosti a bez bojové akce. Tolerance v mezích plus mínus 0,04 procenta.“

Harl Defin si zapnul obrazovku, na které mohl sledovat svoje muže. Za normálních okolností to nedělal, protože ho to rozptylovalo.

„Za čtyřicet hodin chci na palubě fragmentální lodi vyrazit k Zemi. My... Palubo jedna, co to .tam zadunělo?“

Odpovědi bylo jen několik kleteb.

Defin se znepokojeně podíval nahoru. „Mohu vás požádat o informaci, pane poručíku?“ zeptal se.

Ohlásil se Dart Hulos. Jeho místo bylo těsně nad centrálou. „To nic, pane. Raketa o síle pěti set megatun vypadla z držáku.“

„Řekl jste to nic?“ ujistil se Defin.

„Upevnil jste ji, nešťastníku?“ ozval se hlas nadporučíka Miruse Týna, hlavního technika paladina. „Ostatně, byla odjištěná?“

•„Ale kde. Poslední pojistka byla ještě zasunutá.“

„Z vás by jeden dostal mladé,“ konstatoval kybernetik poručík Cool Aracan.

„Jak jste vůbec přišel k diplomu?"

„Dost, pánové," vložil se do hovoru

mezi jednotlivými palubami Harl Defin. „Blížíme se k testovacímu prostoru. Dařte, střílet budete jedině na můj rozkaz. Rozumíte?"

„Ano, pane!"

„Dávejte si pozor, aby vás nenapadlo vypálit na roboty tu

pětisetmegatunovou raketu. Testu jsou přítomni dva muži Jan Orlov a Jim Fegeman."

3.

Savanou se hnala příšera s černou kůží. Na sobě měla temně zelený bojový oděv se skládací přilbou, tornistru se zásobníkem energie a všemi přístroji, jaké Halut'an obvykle potřebuje v boji.

Tři veliké oči svítily rudými ohníčky. Pár nohou a běhavky, delší pár rukou, dopadaly na zem s takovou silou, že celé drny trávy a kamínky odletovaly s rychlostí odpovídající počáteční rychlosti náboje historického, zepředu nabíjeného děla.

Silné paže činivky byly natažené daleko dopředu.

Vypadalo to, jako by hledaly oporu před nevyhnutelným pádem. Nestvůra ale nepadala. Překážky překonávala dlouhými skoky, rozsedliny s elegancí divokého koně a vodní toky jako atomová ponorka.

Zdálo se, že na tomto' světě není nic, co by mohlo zastavit toto stvoření.

Major Orlov skoro nedýchal. Byl fascinován.

Tim Fegeman byl daleko střízlivější. „Jen se na to podívejte, pane!"

Obrazovky pevnosti nabízely dokonalý rozhled. Fegeman odečetl údaje;

„Rychlost téměř maximální, a to po vytrvalostním běhu na deset tisíc kilometrů. Rychle se blíží. Mám programovat naše roboty?"

„Počkejte."

Fegeman vytáhl z kapsy impulzní programátor.

„Ted!" řekl major podivně nezvučným hlasem.

Fegeraan přiblížil mikrofon ke rtům. Zablikala zelená kontrolka. „Komandu robotů Beros. Útok Dvojkondičních. Odvrátit, zničit!"

To bylo všechno, co specialista řekl. Znaky byly pomocí rádiového spojení předány robotům. Ještě než Fegeman odložil přístroj, pět bojových robotů zahájilo akci.

Ale ještě rychleji zareagovala nestvůra, která se mezitím přiblížila k robotům asi na dva kilometry.

„Je na dostřel našich zbraní," prohlásil Orlov. „Poněkud lehkomyslné."

Jak „lehkomyslné" bylo monstrum, označené jako Dvojkondiční, měl Orlov hned zažít.

Obr, vysoký čtyři metry a s rozpětím ramen dva metry devadesát, se z nejrychlejšího běhu zastavil tak, jako kdyby narazil do ocelové stěny. Dva

roboti vůbec

nepoužili zbraně. Nestvůra byla rychlejší, i když Orlov by byl vsadil hlavu, že ve známém univerzu nemůže nic zareagovat rychleji než jeho výkonný speciální robot.

Z obou činivek vyšlehly jasné energetické paprsky, jejichž intenzita byla osmdesátkrát vyšší než u zbraní robotů.

Současně s výstřely vzplanul i zelený ochranný štít útočníka. Pod jeho ochranou už byl prakticky nezničitelný.

Nestvůra ve zlomku vteřiny a s dokonalou přesností zasáhla oba cíle tak, jako by si je mohla celé hodiny zaměřovat z pevného palebného postu.

Ochranné štíty byly proraženy, roboti v jasném záblesku explodovali a jejich trosky zabubnovaly o pancéřování obranné pevnosti.

Tři zbylí roboti se rozběhli do všech stran. V jejich paměti bylo naprogramováno, že palbě Dvojkondičních nikdy nesmějí čelit v sevřeném útvaru.

O několik vteřin později explodoval další stroj. Pak příšera upustila od vzpřímeného postoje a naklonila se dopředu. Postavila se na běhavky. Dva první výstřely ze strany robotů šly mimo ni. Půda se vzdula a vrhla rozžhavenou tekutou hmotu proti ochrannému štítu útočníka.

„Ani se nevychýlil z původního kursu!“ vykřikl Orlov. „Proč ne?“

Fegeman neodpověděl. Už věděl, že poslední dva roboti nemají žádnou šanci. Neutečou do bezpečí, budou bojovat do hořkého konce. Tak byli naprogramováni.

Nestvůra dosáhla během několika okamžiků nejvyšší rychlosti. Klička vála jako zajíc a blížila se ke zbylým robotům.

Čtvrtý stroj zanikl s doznívajícím zavytím ultrazvukového generátoru.

Robotův pancéřový štít praskl a z těla vyrazily pramínky tmavého kouře. Mechanický život ukončila exploze.

Pátý robot se bránil všemi zbraněmi, které měl k dispozici. Příšera už byla těsně u něj.

„On na něj útočí holýma rukama!“ žasl Fegeman.

Když se Dvojkondiční vzpřímil, převyšoval robota o dva a půl metru.

Fegeman a Orlov viděli jen dva páry paží. Jejich pohyby byly tak rychlé, že oči Pozemšťanů dokázaly zachytit jen opisované kruhy.

Robot přišel o obě paže, ochranný štít byl prolomen a opět zavířily paže černé nestvůry. Po chvíli se robot podobal konzervě, zpracované kovářským kladivem. Nestvůra padla na běhavky a blížila se ke kupoli.

Orlovův dorozumívací přístroj zabzučel. „Žijete ještě? Jestli ano, ohlaste se!“

Tim pohlédl na bledý obličej svého nadřízeného a řekl: „Pane, volají vás.“

Major Orlov se podíval na hodinky. „Dvaatřicet vteřin! To se mi snad zdá!“

„Vůbec ne," zaznělo z reproduktoru.

„Nemusel jsem se nijak namáhat. Můžeme považovat test za ukončený?"

Orlov beze slova sbalil svoje měřicí přístroje, podal kufřík Fegemanovi a šel k východu.

„Blahopřeji," zazněl z translátoru hlas Centrální plazmy. „Naše spolupráce se osvědčila. Uvolňuji konstrukci pro bojové nasazení. Prosím, dostavte se co nejdříve k výstupní kontrole."

Orlov nepřítomně přikývl a zavrčel něco, čemu nikdo nerozuměl. Pancéřová vrata pevnosti se otevřela.

Nad vraty se objevily dvě obrovité tlapy. „Nechtě toho, Harte. Jediný neopatrný pohyb a byl bych bez hlavy. Už toho musela snést hodně," řekl Orlov.

Zazněl smích. Čtyři metry vysoké tělo vstoupilo houpavým krokem Haluťanů a zastavilo se.

Obrův umělý oblek podobný kůži působil neobyčejně opravdově. Ani tmavozelená bojová kombinéza nenechávala nikoho na pochybách, že tady jde o Haluťana zvlášť velkého vzrůstu.

Harl Defin otevřel přílbu a přepnul hlavní spínač na nulu. Nad ním se otevřela příčka vedoucí na horní palubu a mezi křídly dveří se objevil obličej Darta Hulose.

„Konečná stanice, pane?"

Defin jen přikývl. Specialista Hulos slezl po žebříku.

Pak zabzučel výtah. Společně z něj vystoupili Mirus Týn a Drof Retekin.

Poslední se dostavili Amos Rigeler a Cool Aracan.

Nadporučík Retekin se protáhl. „Kamarádi, ušředřili jsme pořádnou ránu Orlovové hrdosti. Měli bychom ho utěšit."

Harl Defin si nasadil vojenskou čepici a zapnul opasek se zbraní. „Hlavní technik Mirus Týn otevřel paladinovu velkou nákladní bránu. Byl to vlastně chřtán monstra. •. Do centrály proniklo jasné světlo nesčetných atomových sluncí.

Orlov, který měřil přesně metr sedmdesát, zaklonil hlavu a vzhledl ke speciálnímu robotu, podobnému Haluťanovi.

V ústech Haluťana se objevil major Harl Defin. Pocitový technik měřil 16,43 centimetry, bylo mu sto třicet let a vážil 809,14 gramu. Tyto údaje nemohly nijak negativně ovlivnit myšlení Sigance, přizpůsobeného prostředí na jeho domovské planetě.

Ani Harl Defin ani ostatní „muži" z týmu Thunderbolt nikdy neměli komplexy méněcennosti, kterými trpělo mnoho Siganců.

Právě naopak. Defin byl tvrdý, nekompromisní bojovník. Výšku těla nahrazoval neobyčejnou rychlostí reakcí, která stoupala úměrně s biochemickým procesem zmenšování Siganců.

Oči Pozemšťanů jen stěží dokázaly sledovat pohyby rukou Siganců, které se daly přirovnat k vířícím křídům pozemského kolibříka.

Stejně rychlé byly i jejich další pohyby. Harl Defin přeskočil vzdálenost, která představovala dvacetinásobek jeho tělesné výšky. Jeho rekord byl tři metry dvacet osm centimetrů.

K přirozeným schopnostem bylo u Siganců z Definova týmu nutno přičíst ještě speciální výcvik. Muži týmu Thunderbolt mohli být bez rozpaků označeni pojmem „výkonnostní sportovci“.

Podle názoru vědců nebyly tyto čistě fyzické přednosti důležité tak, jako značné sebevědomí mladých Siganců. Ti se nestarali o to, jestli je urostlí Pozemšťané považují za pidilidi. Pro jejich sebevědomí byla rozhodující jejich touha po uznání.

Harl Defin, kterému na planetě Siga říkali „Osamělý“, byl typickým zástupcem tohoto nového trendu. Snesl a, toleroval všechno. Jen se nikdo nesměl dotknout jeho lidství.

Jan Orlov byl informován o mentalitě nejmenších specialistů USO a ze zásady se vyhýbal ironii a blahosklonnosti.

Naproti tomu Tim Fegeman si jen málokdy nechal ujít příležitost k žertům, ale Siganci dovedli dobře odlišit přátelskou ironii od pohrdání.

Fegeman se přiblížil s kufříkem, který mu dal Orlov.

Harl Defin promluvil do mikrofonu před svými ústy a robot promluvil dunivým hlasem obrovského Halut'ana.

„Hele, Time, nemám ti pomoci? Vždyť to neunesíš!“

„Hubený jako lunt,“ přisadil si Dart Hulos. „Měli by mu dávat siganské potraviny koncentráty.“

Tim pustil kufřík robotovi na obří nohu. „Bando chrástí! Počkejte až po vás skočím!“

„Ovládejte se!“ napomenul ho Orlov. „Jak myslíte, pane. Hele, nemohli byste mi ten kufřík donést ke vznášedlu?“

Harl Defin se otočil ke svým kolegům. „Uděláme to pro něj, co říkáte? Jinak se svalí!“

Pět sebevědomých mužíčků blahosklonně přikývlo. Tim Fegeman si směl kufřík pověsit na pravou činivku.

„Test je skončen,“ řekl Orlov. „Pracovali jste fantasticky. Centrální plazma povoluje paladinovo nasazení. Objevili jste nějaké vady?“ „Ne.“

„Poškození z boje?“ „Z jakého?“

„V každém případě jste se střetli s pěti moderními bojovými roboty.

Opravdu jste neměli žádné problémy? Harle, prosím vás, potřebuji od vás věcné a korektní vyjádření.“

„Já jsem vždycky korektní. Roboti reagují příliš pomalu. Ostatně mají slabou výzbroj, jako každý stroj jsou těžkopádní a chybí jim reflexivní

jednání. Jejich tělesná stavba je příliš masivní pro pohybové agregáty. Pozitronní mozky nejsou ve vyhodnocení situace o nic pomalejší než já, ale rozdíl je v tom, jak rychle převedu řídicí impuls na pohyb. Posledního robota ze série Beros jsem napadl paladinovými pažemi, abych zjistil, jak rychlé jsou jeho obranné reakce."

„Žádný člověk by nebyl rychlejší," řekl rezignovaně Orlov.

Defin se svou výjimečnou citlivostí pochopil náladu muže, který byl nečekaně konfrontován se speciální konstrukcí. Když byl Orlov vysazen na Světě sta sluncí, neměl díky přísným bezpečnostním opatřením ponětí, co se tu bude testovat. Paladin byl společným produktem siganské mikrotechniky a Posbiů.

Siga dodala kompletní vnitřní vybavení. Centrální plazma měla obrovské zkušenosti, které vložila do hyperinpotronního mozku robota, buněk těla a pohybového aparátu,

Siganská přesná práce počítala s tolerancí stotisícin milimetru. Žádná jiná živá bytost v Galaxii nebyla schopná sestavit pozitroniku robota. Součástky, které byly podle siganských měřítek, byly velikostí srovnatelné s bakteriemi.

Na to všechno musel myslet specialista na konstrukci robotů Jan Orlov.

Harl Defin přerušil tok jeho myšlenek.

„Velmi jste nám pomohl při zkoušce našeho robota. Jestliže vaši roboti budou nasazeni, můžete se spolehnout na jejich bezchybnou funkci. Ale při další práci nezapomínejte na to, že pocitové řízení je jedinečná záležitost.

Vy se musíte spokojit s mechanickými mozky. Nemůžete vybavit svoje, konstrukce pohybovým aparátem, jakým disponujeme my."

Orlov přikývl. Problém nebyl v dimenzích agregátů, ale spíš v materiálu.

Pro pozemský průmysl znamenala vrchol terkonitová ocel.

Paladin byl zhotoven z materiálu, který na Zemi znali už třicet šest let, ale sotva ho mohli používat, protože jediný kilogram stál Čtyři sta tisíc solarů.

Super-Atronital-Compositum byl „syntoplastexotickou sloučeninovou slitinou se speciálním zesílením proti střelbě".

Žádná mocnost v galaxii, ani Solární impérium, si nemohlo dovolit vydat takové částky na roboty, vesmírné lodě a jiné sériové výrobky s velkým opotřebením.

Siga, planeta nejmenších lidí v Impériu, na postavem speciálního robota podobného Haluťanovi nešetřila.

Při hodnotě zemské gravitace paladin vážil 3,45 tuny. Jen náklady na silně pancéřované tělo povážlivě zatížily rozpočet autarkní planety. K tomu bylo nutné připočítat drahocenné, speciálně vyvinuté konstrukce pro transmissi a pohybový aparát.

Orlov moc dobře věděl, že něco takového nikdy nebude mít. Paladin

pravděpodobně zůstane prototypem.

„Půjdem?“ zeptal se. „Prosím vás, nepoškoz'te kluzák. Na Světě sta slunci sice neexistují peníze v našem slova smyslu, ale spotřeba surovin všeho druhu a údržba planety je nákladná.“

Paladin se opět probudil k činnosti. Oči mu červeně zasytily a pak zamířil houpavou chůzí k čekajícímu kluzáku. Orlov šel za ním a Tim Fegeman se snažil v paladinově chůzi najít jedinou nepřesnost. Nepodařilo se mu to. Robot vyšel po nákladní rampě, sklonil se a zmizel uvnitř.

O Čtyřicet hodin později odstartovala ze vzdušného přístavu Světa sta slunci krychlovitá fragmentální loď.

Příšerně vyhlížející monstrum mělo na palubě osm mužů a jednoho speciálního robota.

Vesmírné plavidlo zamířilo do předepsaného letového koridoru, opatrně proniklo prstencem atomových sluncí a vletlo do prázdného mezigalaktického prostoru. Flotila Posbíů, kterou nabídl Centrální plazma, byla navedena na cílový kurz před deseti hodinami.

Státní maršál Reginald Bull, zástupce Perryho Rhodana, očekával ofenzívu tak zvaných Dvoj kondičních, kteří si osobovali právo exemplárně trestat domnělé přestupky inteligentních bytostí časové experimenty.

Paladin byl postavený jen z tohoto důvodu. Jen proto se Centrální plazma rozhodla poslat dvacet tisíc bojových lodí.

Lidstvo o tom ještě nevědělo a téměř se již dívalo do očí smrti. Bestie z hyperprostoru mohly zaútočit kdykoliv.

4.

Nadporučík Minh Hao, službu konající důstojník rádiové stanice AIII, sekce Lunasever, s lhotejností sobe vlastní čekal na vyhodnocení u výstupu z dešifrovacího přístroje.

Rozsvícená kontrolka mu oznámila jen to, že hovor přišel z hlavního stanu USO na Quintě.

Z přístroje se vysunula páska s dešifrovaným textem.

Hned nahoře stálo „Přísně tajné“, a v tom případě byl povinen čistopis zapečetit a jeho transport svěřit dvěma speciálním robotům.

Když si ale text přečetl, rozhodl se, využít svou výjimečnou plnou moc.

Stiskl volací tlačítko na bezpečnostní automatiku a přistoupil k mikrofonu.

„Nadporučík Minh Hao, službukonající důstojník. Nastal případ Rugby. Potvrďte.“

„Potvrzuji,“ zaznělo z reproduktoru. „Přejete si, pane?“

„Předám osobně došlou zprávu. Hermetické příčky otevřít. Automatickou obranu naprogramovat na kód mého impulzního vysílače. Nikdo kromě mě nesmí opustit sekci AIII před ukončením služby.“

„Rozumím, pane. Programování běží. Budete doprovázen dvěma roboty.“

Použijte standardní výstup. Konec." Minh Hao zasunul umělohmotnou fólii do bezpečnostního pouzdra vybaveného sebedestrukčním zařízením, odjistil pojistku a počkal, až mu dešifrovací robot dá impulzní klíč. Jen s jeho pomocí bude možné pouzdro otevřít.

Od té doby, co hlavní stan Solárního impéria počítal s ofenzívou Dvojkondičních, byla přijata bezpečnostní opatření prvního stupně. Zejména na Měsíci u planety Země, který byl největším výrobním střediskem Impéria, sídlem četných správních orgánů a klíčovým postavením solární obrany, se důsledně dbalo na udržení zvědavých očí a uší v bezpečné vzdálenosti.

Se špiónážní činností Strážců času se nepočítalo. Naproti tornu muži i ženy z tajné služby věděli, jak moc se o tajemství Impéria zajímají Akonané, Skokani, Antiové i jiné národy galaxie.

Před několika hodinami byla ve střezném objektu dílen na výrobu stíhaček typu moskyto odhalena a zatčena agentka, která tam pracovala jako programátorka. Žena, původně prověřená jako spolehlivá, byla pod vlivem drogy, která ochromila její vůli.

Proto taky nadporučík nehnul brvou, když mu poručík Oengas přisunul knihu odchodů, do které měl zapsat důvod opuštění místa služby.

Minh Hao podle předpisu přezkoušel svou služební zbraň, volně ji zasunul do otevřeného pouzdra, nasadil si přilbu a kráčel k pancéřované přičce radiocentrály. Nápis na displeji dešifrovacího automatu ukázal, že doslovné znění přijatého hovoru bylo uloženo v centrálním mozku a registrační číslo přehráno na automatický záznam.

Před pancéřovanou přičkou čekali dva roboti. Přezkoumali znakové impulzy osobního identifikátoru a podřídili se nadporučíkovým rozkazům. V Širokých, jasně osvětlených chodbách panovala sterilní umělá atmosféra podzemního labyrintu. U sebe se Minh Hao vyznal, ale jakmile opustil známá místa, byl z něj rozpačitý cizinec.

Minh Hao šel k podivnému dopravnímu prostředku. Bylo to tříkolé vozítko se dvěma sedačkami a rampou pro eskortu robotů. Do automatiky natákal cíl a vozítko se ihned dalo do pohybu koridory, uměle vyhloubenými pod holým povrchem Měsíce. Po patnácti minutách se dostal do sektoru hlavního stanu flotily.

Tady byl Minh Hao poprvé zastaven. Tři muži v uniformách Solární vojenské zpravodajské služby se ptali na důvod jeho příchodu.

„Přísně tajný hovor z Quinty.“

Speciální robot mezitím snímal individuální frekvenci návštěvníka a vyčkával, až bude porovnaná s údaji v paměti. Na robotu se rozsvítilo zelená kontrolka.

„V pořádku, nadporučíku. Mám k vám soukromou prosbu. Nezdružuje

Reginalda Bulla příliš dlouho. Vypadá to, že stojíme před konečným rozhodnutím."

Minh Hao jen přikývl. Tohle věděl taky.

Moderní bitevní křižník WYOMING, Bullova nynější vlajková loď, by l už na povrchu a připravený ke startu. Odpovědní Činitelé Impéria mohli být na palubu dopraveni během několika minut.

Transmitterové spojení se Zemí a ostatními planetami Sluneční soustavy bylo přetížené. Důležité zprávy směly být předávány jen pomocí kurýrů. Nad Měsícem stály tři svazky lehkých bitevních lodí pod velením osvědčených kapitánů.

Vozík klouzal kolem výpočetního střediska velitelství flotily. Všude stáli bojoví roboti s odjištěnými zbraněmi. Personál nesměl opustit služební prostory.

Vozítko zastavilo u druhé bezpečnostní kontroly. Odtud šel Minh Hao pěšky, doprovázen oběma roboty. Nikdo si ho nevšímal. Kdo se dostal až sem, byl považován za spolehlivého.

Nakonec ho dva důstojníci doprovodili do skladiště. Tady se sešli nejznámější muži Solárního impéria. Obří obrazovky na stěnách i stropě ukazovaly záběry z nejrůznějších míst.

Pozitronní vyhodnocování neustále zobrazovalo nové barevné znaky ve výsecích hvězdného prostoru. Tady se sbíhaly nitky dálkového průzkumu a odposlouchávání na hypervlnách a hlášení několika desítek tisíc zpravodajských důstojníků.

Středně velký, štíhlý muž s distinkce

mi solárního maršála se otočil. Minh Hao zasalutoval.

„Známe se, nadporučíku?" zeptal se Allan D. Mercant, Šéf Solární zpravodajské služby, která zasahovala dál než za hranice Sluneční soustavy. „Jen služebně, pane. Sloužím na AIII," Mercant zpozorněl. „Co vás sem přivádí?"

„Hovor z Quinty. Přísně tajné. Příjemce solární maršál Bull nebo vy, pane." Přiblížil se podsaditý, svalnatý muž. Minh Hao se postavil do pozoru. Znak na levém rukávu jednoduché uniformy řekl dost i nezasvěcenému. Šlo o důstojníka Sboru mutantů.

„Fellmer Lloyd," představil se muž. Máte zprávy z hlavního stanu USO? Proč jsme nedostali hovor sem na AI?"

„Klíčová stanice poslala hovor na mou stanici, pane. Hypertronní znak, který se po dešifrování zobrazil jako obchodní zpráva, dosvědčuje, že vysílač zvolil tuto zastírací taktiku z bezpečnostních důvodů."

„Dobrá, nadporučíku. Mohl byste nyní otevřít pouzdro? A pokud možno bez výbuchu. Jsme tady dost namačkáni."

Když Mercant pohlédl na text, řekl: „To se podívejme. Generál USO Lemy

Danger. Je tu i podpis Atlanova zástupce admirála Osmana Frenta." Fellmer Lloyd nakrčil Čelo. „Lemy Danger? Není to ten Siganec, který..." „Ano," skočil mu do řeči Mercant. „První specialista USO malého formátu. Nyní je spojovacím důstojníkem pro Sigu a velitelem komanda Siganců. Budete se divit, co ti malí lidé postavili. Promiňte..."

Mercant si přečetl text, pohlédl na hodinky s datumovkou a řekl: „Nadporučíku Hao, děkuji za osobní předání zprávy. Znáte její znění?" „Byl jsem k tomu přinucen okolnostmi, pane."

„V tom případě jste tímto převelen do služebního okruhu Hlavního stanu. Je mi líto, ale znamená to uzavření na neurčitou dobu."

Minh Hao zazářil. „Rozumím, pane!" „On má z toho ještě radost," povzdychl si Fellmer Lloyd. „Budu informovat centrální pozitroniku, nadporučíku. Připravte se k testu spolehlivosti. Musí to být. Znáte tam někoho?" „Jen poručíci Beryl Muthisérovou." „Ach, to je ta blondýna s odmítavým pohledem," vzpomněl si mutant.

„Přijde na to, na koho se dívá, pane," řekl Minh Hao.

Mercant se zasmál. „Už je mi jasné, proč ten mladý muž za žádnou cenu nechtěl zprávu svěřit robotům. No dobrá, hlase se u velitele AI. Bude informován."

Pobočník náčelníka štábu doprovázel nadporučíka Haa skladištěm a ukazoval mu známé osobnosti. „Ten malý se zrzavým ježkem je Reginald Bull, ten vysoký elegán je solární maršál Julian Tifflor. My mu říkáme Tiff, ale jen když nás neslyší. S Mercantem jste mluvil. Vrchní velitel Luny je kousavý jako řeznický pes. Podívejte se na něj! Vidíte výraz v jeho obličeji? Ti, co jsou oblečení nejméně nápadně, jsou ve skutečnosti nejnápadnější. Na muže a ženy v jednoduchých kombinézách se nemůžete nenápadně podívat. Ti vědí všechno.¹

„Sbor mutantů?" zašeptal Minh Hao.

• „Ano. Tady se seznámíte s největšími duchy lidstva. Táhle přichází profesor Arno Kalup. Jakou Jobovu zvěst jste vlastně přinesl?"

„To je služební tajemství."

„Nesmysl. Za deset minut to budou vědět všichni. Už se rozběhla ofenzíva Dvoj kondičních?"

„Nemám ponětí. Počkejte si, až informaci rozšíří její příjemce."

Minh Hao konečně zmizel za pancéřovanou příčkou, pobočník podal hlášení o jeho mlčenlivosti a spolehlivosti a rozhlédl se. Mercant si ho gestem přivola.

„Za půl hodiny se dostaví cizinec. Postaráte se o něj. Tady jsou přesné údaje..."

5.

Měli své nejlepší uniformy a byli připraveni chovat se podle rozkazu Lemyho Danglera vystupovat vůči urostlým mužům z mateřské planety Země „klidně, vesele, s úctou, ale rozhodně“. Příšera ze superatronitalového kompozita, umělé hmoty ocelové pevnosti, vybavená miniaturními atomovými reaktory, prošla houpavým krokem Haluťana hlavním vchodem lodě.

Několik mužů nevědomky sáhlo po služební zbrani.

Na Icho Tolota byli zvyklí. Jenže ten, co přicházel, byl podstatně větší a širší.

Daleko spíš se podobal Dvojkondičnímu. Rozdíl byl jen v tmavozelené uniformě, to ovšem mohlo být maskování. Sáhnutí po zbrani bylo přirozenou reakcí.

Harlu Definovi a jeho mužům toto gesto pochopitelně neuniklo. Viděli poněkud pokřivené úsměvy nejvyšších důstojníků, zaznamenali, že vrchní velitel Měsíce ustoupil o krok. Mutanti vypadali jako připravení ke skoku a jeden z důstojníků sahal po programátoru robotů.

Několik set mužů, všichni ze zodpovědných míst Impéria, hledělo vstříc nestvůře.

Vedle paladina stál major Jan Orlov. Specialista na roboty přijímal všeobecné pozdvižení s nesmírným zadostiučiněním.

Tim Fegeman nebyl nijak překvapený. Přesně tohle čekal.

Major Harl Defin seděl vzpřímeně ve svém velitelském křesle. Hlava paladina ve tvaru polokoule byla rozdělená na dvě paluby. Každá měla výšku 25 centimetrů, což Sigancům dokonale vyhovovalo.

Průměr obou centrál byl jeden metr. Na siganské poměry tam bylo dost místa.

Harl slyšel bzučení tří elektrárenských bloků na čtvrté palubě. Dohromady bylo v těle paladina sedm podlaží, včetně dvou palub v hlavě.

Elektrárny byly na úrovni paží. Každý článek sestával z pěti fúzních reaktorů s maximálním výkonem čtyřicet tisíc kilowattů.

Protože každá paluba měla rozměry jen 2,9 x 1,5 x 0,4 m, bylo jasné, že tak výkonné mikroreaktory jsou mistrovským dílem siganských techniků.

Harl Defin věděl až moc dobře, co si se svým paladinem může dovolit.

Posilovalo to jeho ne právě malé sebevědomí.

„Vědění je moc! Vědění uvedené do praxe je ještě větší síla. Jen žádné komplexy, kamarádi! Jsme lidé jako všichni ostatní, rozumíte? Nedýchejte tak rychle, Mirusi. Jste hlavní inženýr naprosto jedinečného robota.

Chovejte se podle toho. Daňte, měl byste si uvědomit, že sedíte nejméně dva a půl metru nad hlavou urostlého Pozemšťana.“

Nejmladší Siganec v týmu Thunderbolt si vzdychl. „Sedím nad hlavou nejvyššího muže, pane. Jakmile ale vystoupíme, bude všechno jinak. Co kdybych použil raketový vrh ač?"

„V žádném případě! Ti lidé jsou už teď dost nervózní. Všechno v pořádku?" Paladin se dal opět do pohybu. Neuvěřitelně opatrně se vyhýbal překážkám, trpělivě čekal před ustupujícími Pozemšťany a konečně zastavil.

Reginald Bull k němu vzhlížel přimhouřenýma očima. V žádném případě nepomyslel na to, že by ustoupil třeba jen o krok.

Mercant se sotva znatelně usmíval a. pozorně sledoval podrobnosti maskování. Celek byl perfektní.

„Bud'te vítáni, pánové," řekl Reginald Bull. „Jistě mě slyšíte. Jak přestál paladin cestu na Měsíc?"

Harl Defin pozorně sledoval obrazovku. „No, Bully se nás nebojí. Nepříjemné! Blíž už nemůžu."

Paladin zvedl ruku a zasalutoval podle pozemského způsobu.

„Specialista USO major Harl Defin, velitel obřího robota paladina halutského vzezření, s pěti muži na palubě je připraven k nasazení, pane," zadunělo z chřtánu nestvůry. Bully nehnul brvou. „Skvělé, jen trochu hlasitě," prohlásil. „Nechtěli byste vylézt ze své pancéřované pevnosti? Navrhují vám, abyste přistáli na mapovém stole. Moje zkušenosti s vaším velitelem, generálem Lfemym Dangerem, mě naučily, že to je nejlepší řešení. Jakkap to vypadá na Size? Všechno v pořádku? Jak tak koukám, podařil

se vám mistrovský kousek. Všechna čest, majore. Pro lidstvo neexistují neřešitelné problémy, co říkáte?"

Harl Defin viděl na obrazovkách zářící obličej své společnosti. Pojem „lidstvo" prozradil postoj Reginalda Bulla k mužům z planety Siga. Byli zde uznáváni, třebaže byli o něco menší.

Harl Defin nechal paladina dojít ke zmíněnému stolu, vypnul pohonný agregát a zásobování proudem. Dunění konvertoru na Čtvrté palubě umlklo.

Pak řekl do mikrofonu: „Děkujeme za přátelská slova, pane. Moji muži jsou již na čtvrté palubě před pupečním výstupem."

„Kde?" podivil se Bully. Kdosi se rozesmál. Tím bylo napětí prolomeno a napjaté obličejy Pozemšťanů se uvolnily. Teprve teď jim došlo, že stojí jen před obřím robotem.

„Před pupečním výstupem, pane," vysvětloval Defin trpělivě. „Abychom vyloučili jakékoliv nedorozumění, používáme všeobecně známé pojmy. Mám tu čest, pane, vyřídít vám pozdravy mého nadřízeného, generála Lemyho Danger."

Bully potlačil úsměv. O Definovi bylo známo, že to je „tvrdý muž", ale siganskou výchovu nezapřel. Siganci byli nejzdvořilejší lidé univerza. Za

předpokladu, že je nikdo neprovokoval.

Nad Bullyho hlavou se náhle odklopila dvířka, která nebyla dříve vidět.

Otvor byl vysoký asi dvacet centimetrů a široký deset.

Defin lehce seskočil na stůl, počkal na svoje muže a ještě jednou podal hlášení. Formality trvaly přesně deset minut. Po jejich skončení vypukla bouře dotazů, kterou Defin očekával.

Během příští půlhodiny se šest Síganců nedostalo ke slovu. Byly jim kladeny otázky, ale slabým hláskům nikdo v tom hluku nerozuměl.

„Poslyšte, dá se odklopit krunýř na hrudi?“ zeptal se Bull

Orlov vysvětloval: „Palubní kryt, pane. Kvůli staticce bylo upuštěno od otvoru pro údržbu. Prosím, nesahejte dovnitř. Patnáct katalyzových reaktorů vyrábí sto dvacet tisíc kilowatů. Konvertor a kondenzátor jsou ještě pod napětím.“

„Cože?“ žasl Bully. „Sto dvacet tisíc kilowatů? Nepřidal jste si dvě nuly?“

„V žádném případě, pane. Když jsem to na Světě sta sluncí viděl, udělalo se mi málem zle. Podívejte...“

Orlov jedno po druhém odklopil dvířka pro údržbu. Prostory plné přístrojů byly jasně osvětlené.

„Dohromady sedm palub. Dvě v hlavě, pět v těle. Každé podlaží je vysoké čtyřicet centimetrů. Ve třetím je řídicí centrála pro veškerou pohybovou mechaniku, kabiny posádky, sanitární zařízení, kuchyň a společenská místnost.

Ve čtyřce, v těžišti, jsou energetická zařízení, která jsou citlivá na mechanické vlivy.

Páté poschodí obsahuje letový agregát, antigravitační projektory, neutralizátory přetlaku a současně i těžké impulzní dělo.

Šestka obsahuje zařízení pro čištění vzduchu a klimatizaci, laboratoře, kliniku, současně je hangárem pro dvě pomocné lodě schopné pohybu ve vesmíru a deset tak zvaných čoček. To jsou jednomístné létající objekty s vrhacím mechanismem pro nukleární bomby bez vlastního pohonu.

Číslo sedm, paluba mezi pohybovými agregáty nohou má lichoběžníkový průřez. Tady je sklad materiálu a zásob, po stranách jsou tělesa trysek. Paladin lehce dosáhne rychlosti světla.“

„Já se snad z toho zblázním,“ vypravil ze sebe Bully, který už ve svém životě viděl hodně.

„To by se klidně mohlo stát, pane,“ řekl Oriov s hrdostí člověka, který věc sice sám nesestrojil, zato ji dokonale prostudoval. „Šest Síganců má tak malou spotřebu potravin, že s koncentráty, které jsou ve skladišti, mohou žít dva roky bez spojení s vnějším světem. Trup je protkaný nesčetnými výtahy, pochopitelně mechanickými. Nejdůležitějším výstupem je patní

příčka v paladinově noze. Výtahy vedou dutým tělesem nohou nahoru, ústí u bezpečnostní a protiplynové komory pod nejspodnější palubou a odtud se paprskovitě rozbíhají dál. Posádka je neuvěřitelně sehraná. Zejména major Harl Defin umí s tří a půltunovým kolosem zacházet tak, jako vy s dálkově ovládanou

hračkou. Emoční řízení se osvědčilo. Paladin je v pohybech stejně rychlý jako školený siganský specialista USO. Možná to zní neuvěřitelně, ale při boji pohyby paží ani nevidíte. Tím chci říci, že je oko nezachytí. K tomu je naše vnímání příliš pomalé."

Defin a jeho muži se obrnili trpělivostí. Poté, co robota prohlédli odborníci, začala diskuze, která se protáhla na čtyři hodiny. Harl Defin byl ve svém živlu. Konečně zapomněl na nepatrné rozměry svého těla.

„Kde budete bydlet?" zeptal se Allan D. Mercant. „Postavili jste nás před jistý problém."

„Je vyřešený, pane," mávl rukou Defin. „Naše kabiny na třetí palubě jsou prostorné, luxusně zařízené a máme v nich všechno, co potřebujeme. Chybí nám jen bazén, ale pro nedostatek místa jsme se jej museli vzdát."

Mercant nenalézal slova. Bully si ho odtáhl stranou.

„Tak co, kamaráde, myslíte na totéž, co já?"

Mercant přikývl. „Skutečně bychom ho měli nasadit? Dříve než se přesvědčíme o jeho dokonalosti? Zničení pěti bojových robotů je úžasné, ale Dvojkondiční nejsou stroje."

„Oxtorňané Perish a Cronot Mokartové přemohli Dvojkondičního Aser Kina. Je zde, v ocelové cele. Nasadíme proti němu paladina."

„Je to riskantní."

„Co dnes není? Zeptáme se Siganců."

„Přece nemůžeme ty lidičky vystavit vzteku takového giganta, Aser Kin je ještě o deset centimetrů vyšší." . „Zato lehčí. Takže...?"

Bull a Mercant se vrátili k diskutujícím. I tady sílily hlasy, požadující další test. Bully konečně souhlasil.

6.

Technici týmu Thunderboldt umožnili požadovaný přenos. Obrazy snímané vnitřními kamerami byly bezdrátově přenášeny k přijímačům v centrále protivzdušné obrany. Mercant kladl důraz na to, aby byli snímáni nejen roboti, ale i Šest Siganců.

Harl Defin neslyšel diskuze mezi důstojníky ze štábu. Paladin kráčel k ocelové příčce pancéřované cely.

Nalézala se v hermeticky uzavřeném sektoru, měla stěny z tři metry silné terkonitové oceli a byl v ní jediný Dvojkondiční, který kdy upadl do zajetí. Harl Defin zastavil před příčkou. Daleko za ním v chodbě se pohyboval malý obrněnec. Hlavně jeho děl mířily na paladinova záda.

„Bratři, je vám jasné, že na nás velitel obrněnce zahájí palbu, pokud se nám nepodaří zavřít příčku ještě před útokem Strážce času?“

„Určitě má dálkové ovládání.“

„To ano, ale já budu potřebovat nějaký čas na průchod dveřmi. Jestliže se dá věřit zprávám, Dvojkondiční reaguje s rychlostí asi třiceticentimetrového muže našeho národa. To je hodně. Budu blokovat vchod a vyrazím kupředu po čtyřech. Dávejte pozor, aby nedošlo k žádnému problému v technice. Mirusi, nechtě běžet absorbér přetlaku. K neutralizaci bude stačit několik tisíc g. Hotovo?“

Proudové generátory na palubě číslo čtyři zavyly. Jejich energii spotřebovaly tlakové absorbéry.

Defin promluvil do mikrofonu: „Centrálo, jsme připravení. Prosím, otevřete příčku.“

Mercant si přitáhl mikrofon a jeho obličej se objevil na obrazovce před Definem.

„Počkejte, prosím, ještě několik minut. Státního maršála zdrželi v hlavním stanu flotily. Bude tu hned.“

„Rozumím, pane. Na několika minutách nezáleží. Konec.“

Jak moc na nich záleží, to nemohl Harl Defin 25. dubna 2436 vědět.

Ve vzdálenosti třiceti miliard kilometrů od Země, za oběžnou dráhou Pluta, velitel předsunutého strážního křižníku domovské flotily zmáčkl všechna dosažitelná poplachová tlačítka.

Asi dva tisíce dalších kapitánů pozemských lodí, jejichž lokátory ukázaly totéž, se zachovaly stejně.

Dlouho připravované a předem naprogramované hyperrádiové impulzy opustily antény křižníků a korvet.

Na Zemi, Měsíci a všech základnách flotily Sluneční soustavy zakódované impulzy vyvolaly činnost, které se muži jako Tifflor a Bully obávali.

Dvacet tisíc fragmentálních lodí Posbiů, které se zdržovaly kolem oběžné dráhy Uranu, se okamžitě vydalo k cílovým souřadnicím. Centrální plazma ze Světa sta sluncí trvala na tom, aby v případě ofenzívy směla zasáhnout první.

Posbiové byli v podstatě roboti. Pravdou ovšem bylo, že každý stroj, ať už byl konstruován pro jakýkoliv účel, měl živý plazmatický přírůstek, který se dal přirovnat k miniaturním inpotronním blokům, tedy vlastně k pozitronnímu mozku.

Skutečný život se tady spojoval s dokonalou mechanikou. Po staletí bylo známo, že tento život, ať je jakkoliv malý a zdánlivě bezvýznamný, cítí a svoje pocity sdílí řídícímu mozku.

V každém případě měla plazma dost rozumu na to, aby pochopila, že kulička tkáně o velikosti rajského jablíčka bez skutečné inteligence je

mnohem méně než člověk.

Z tohoto důvodu plazma trvala na tom, že půjde do boje jako první.

Hyperinpotronika Světa sta slunci se řídila tím, že náhrada za odstřelené fragmentální lodě a jejich posádku bude snazší než postavení nových ultrabojových gigantů v pozemských loděnicích.

Rozhodující roli tu hrály posádky. Stroje považovaly za správnější obětovat několik set tisíc robotů se základními pocity než jediného Pozemšťana.

Reginald Bull se připojil k tomuto mínění a oddechl si. V dobách ofenzívy Posbíů v roce 2114 bylo něco takového nemyslitelné.

Padesát tisíc jednotek Solární flotily, mezi nimi téměř všechny bojové lodě galaktické třídy, zaujaly předem určené obranné pozice.

Pak ale, o čtvrt hodiny později, byl poplach odvolán. Z obou lokalizovaných těles, které se tak náhle vynořily z hyperprostoru a svými rozměry se podobaly Dolanům, se vyklubaly beznadějně zastaralé kulové lodě Galaktických obchodníků.

Když se o tom dověděl Bully, stačil se ještě postarat o to, aby několik zuřících velitelů křižníků stáhlo prsty z tlačítek odpalovacích zařízení.

Intergalaktická hra skončila dřív, než začala. Obrovské svazky, které dorazily na předem plánované souřadnice, spálily pohonně hmoty za miliony jen protop aby ubrzdily lodě, které nabraly nejvyšší rychlost.

Velitelé kleli a vydávali rozkazy právě

odstartovaným stíhačkám, aby se okamžitě vrátily do hangárů.

Impérium, které už několik týdnů čekalo útok, se nechalo splést dvěma Skokany.

- Tímto incidentem nejvíce utrpělo šest Siganců. Nikdo už neměl čas sledovat experiment. .

Paladin kráčel širokou chodbou sublunárního labyrintu. Doprovázeli ho dva muži, Jan Orlov a Tim Fegeman.

„Smůla,“ řekl jim Harl Defin. „Nejraději bych těm Skokanům zakroutil krkem.“

„Vy byste se dotkl něčeho tak špinavého?“ zeptal se kybernetik Cool Aracan.

„To je drzost, objevit se právě teď těsně u Pluta. Vsadím se, že to jsou špióni,“ řekl Drof Retečin. ,

„Mercant to zjistí,“ řekl Defin. „My podle rozkazu dojdeme k transponderu a budeme dopraveni na OLD MANA. Ten robot je o trochu větší než náš paladin. Jak jsem slyšel, Pozemšťané se snaží obsadit patnáct tisíc jeho bojových lodí, nahradit zastaralé Kalupovy konvertory novými kompaktními agregáty a provést první letové manévry.“

„Nesmysl!“ vložil se do hovoru Mirus Týn. „Lod' galaktické třídy vyžaduje posádku pět tisíc mužů. Kde by Impérium tak rychle vzalo sedmdesát pět

milionů

špičkových astronautů, vzdělaných ve všech možných oborech? To je nad síly lidstva. Kromě toho každá loď musí být vybavena korvetami a moskyty. Spočítejte si to! Padesát korvet a pět set moskytů v každé bojové lodi! To je sedm set padesát tisíc šedesátimetrových lodí a sedm a půl milionu stíhaček. Na to nestačí kapacita všech loděnic Impéria."

„Já bych obsadil lodi jen dvěma tisíci muži a na pomocné lodě bych rezignoval," řekl Defin. „Počkáme, co uvidíme na OLD MANOVÍ. Jako základna mi je milejší než Měsíc. Skok bude krátký. OLD MAN opustil bývalé stanoviště v blízkosti Neptunu a Mercant říkal, že bude naveden na oběžnou dráhu ve vzdálenosti pěti set tisíc kilometrů od Země."

O pět minut později prošel Paladin vysílacím transmittersem.

7.

Před třemi hodinami obdržel rozkaz probudit svých pět set spících společníků, informovat je a opustit s nimi základnu v hyperprostoru.

Tro Khon spustil poplach s lhotejností, která je charakteristická pro Dvojkondiční.

Pro něj byla podstatná jen informace První vibrační moci, že inteligentní humanoidní bytosti, zvané Pozemšťané, spáchali těžké časové zločiny.

Co se Tro Khon pamatoval, vždy prováděl příkazy tak přesně, jak to jen bylo možné.

Pro Neznámého pracoval už mnoho tisíc let. Videí zanikat kvetoucí planety a umírat jejich obyvatele, jak to bylo nařízeno. Jemu, vědoucímu a přesto nevědoucímu, připadalo samozřejmé, že lid, který se protíví zákonům univerza, je exemplárně potrestán.

Tro Khon a další desetitisíce Dvojkondičních nikdy nepřemýšleli o tom, jestli mají právo trestat podle libosti.

Důležité bylo zabránit časovým zločinům.

Tro Khon si vzpomínal na první seznámení s Pozemšťany. Setkal se s nimi ve Velkém Magellanovu mračnu a okamžitě mu bylo jasné, že tentokrát jde o protivníka na nejvyšší úrovni.

Malé dvounohé bytosti se dvěma pažemi, které byly představiteli vůdčího národa sousední galaxie, již v prvních okamžicích setkání prokázaly, jakými schopnostmi disponují.

Tro Khonovi se podařilo zajmout jednoho Pozemšťana, který se jmenoval Camaron Olek a nahradit jím svého zesnulého navigátora.

Nikdy nebyl Dolan pilotován tak mistrovsky.

Camaron Olek, který později unikl z parapsychických pout absolutního oddělení ducha a těla, byl vzorkem galaktického národa, kterému se podařilo vy

vinout obrannou zbraň proti dosud neporazitelným Dolanům.

Jediným Tro Khonovým citovým hnutím byl respekt k nápaditosti; odvaze a přizpůsobivosti tělesně slabých bytostí. Ve svém dlouhém životě, přerušovaném dlouhými obdobími spánku, se nesetkal s žádným jiným národem, který by se tak rychle, tvrdě a úspěšně bránil trestu za časové zločiny.

To se nyní podle vůle První vibrační moci změní.

Tro Khonem nemohlo nic otřást až na jednu maličkost. Národ odsouzený k smrti argumentoval. Přesvědčivě.

Tro Khon vzpomínal na OLD MANA. Pozemšťané do něj pronikli.

Pronásledoval je, ale unikli mu. Mohli obřího robota snadno zničit, místo toho zanechali zprávu s odkazem, který nabízel Tro Khonovi příležitost přesvědčit se o nevině Pozemšťanů.

Učinil to a našel i důkazy. Zakolísal. Pak ale, jen několik okamžiků před vyjednáváním, couvl.

Občas přemýšlel o tom, proč opět zavrhl klíčící toleranci. Nevěděl to.

Nevěděl to ani ve chvíli, kdy nyní opustil konzervační halu a přikázal dvěma otrockým bytostem, aby dohlédly na obřad buzení.

Obě bytosti pocházely z cizího univerza, které obsahovalo biliony galaxií.

Tro Khon nechal obě pulzující stvoření na místě a rychle odešel.

- Paraarzenál Dvojkondičních se nalézal v hyperprostoru.

Technickofyzikální nutnost udržet látkově stabilní těleso, patřící k čtyřrozměrnému univerzu, v paraprostoru, vedla k vytvoření paratronové bubliny.

Na základě svých zkušeností Tro Khon věděl, že žádná jiná inteligence nikdy nedisponovala ničím podobným. Para arzenál Strážců času byl patrně nejjistější a nejméně zranitelný sklad, jaký byl konstruován myslícím mozkem.

Národy, které se musely spokojit s jednoduchým nadsvětelným pohonem, neměly žádnou Šanci základnu najít, a to ani v tom případě; kdyby se o ní nějakým nedopatřením dověděli. Jedině dimenzotranziční pohon, který je identický s pověstmi opředeným dimenzním transiterem, umožňoval cílený let k arzenálu.

Tro Khon, vysoký čtyři metry deset, procházel mezi budovami energetické stanice. Tato stanice a její dva rezervní články kryly potřebu proudu konzervační haly. Na sobě měl již bojovou kombinézu. V tomto okamžiku byl jediným aktivním Strážcem času.

Mezi úzkými budovami, které vypadaly jako vývrтка, byl jeden z četných vzdušných přístavů základny. Všechny byly velmi skrovných rozměrů.

Dolani, napůl živá, napůl syntetická monstra, nepotřebovali nijak velké startovací plochy.

Strážce času se zastavil a zadíval se na

svého nového Dolana. Nestvůra se právě vyklenula. Sedm nových vykonavatelů bylo obeznámeno s prací, vyškoleno a otestováno. Tro Khon si s nevolí uvědomil obtíže, které určitě nastanou s ovládním nováčků. Patřili k astronautické elitě různých národů. Jejich vědomí byla oddělena od konzervovaných těl. Budou pilotovat, navigovat a zaměřovat. Tro Khon překročil bezpečnostní linii a zase se zastavil. Dolan zneklidněl. Jeho primitivní vnímání, které bylo výsledkem chvění buněčné membrány synteticky zhotovené biomasy, vycítilo živou bytost se šesti údy. Tro Khon trpělivě Čekal. Trvalo dlouho, než se Dolan nastavil na individuální oscilaci svého majitele.

Monstrum ve tvaru koule o průměru sto metrů se konečně uklidnilo. Vlny, probíhající po jeho drsném povrchu, připomínajícím kůru, zanikly. Váhavě a jakoby nechtěně se před Dvojkondičním otevřela skulina ve vnějším biosyntetickém opláštění a jasně žluté světlo problesklo do načervenalého šera přistávací plochy. To pocházelo z temně červené emulze, viskózní hmoty vně paratronové bubliny.

Nikdo na základně si nevšímal nesčetných obřích molekul, které v této emulzi pluly jako medúzy. Tady se vědělo, že každé toto těleso je univerzum, které obsahuje biliony galaxií.

Tro Khon nastoupil. Jak procházel chodbou, zastavil se u místnosti s konzervovanými těly. Jeho individuální zaměřovač nesignalizoval žádné známky života. V místnosti bylo sedm nonhumanoidních bytostí, některé ne nepodobné přišerám. Ještě nějaký čas potrvá, než bude jejich odpoutaný duch ochotný a trpělivý a dostojí všem požadavkům, které na něj budou kladeny.

Tříoký obr zavrčel a spěchal do své malé centrály. Z té se mohl nejrychleji spojit s vykonavateli pomocí parapsychického příkazového přístroje. Dva údržbáři ze základny instalovali vysokonapěťový kabel. Ke zvláštnostem napůl biologického Dolana patřilo, že musel mít přístrojové vybavení jako každá jiná vesmírná loď. Dolan mohl simulovat téměř všechno: vstupy, příčky a paluby ale v žádném případě technicky vyspělé přístroje nezbytné k provozu létajícího tělesa.

„Zmizte!“ zaduněl Tro Khon.

Dvě stvoření podobná tyčkám se okamžitě vzdálila. Rozkazy Strážce času se plnily okamžitě.

Tro Khon přezkoušel nové instalace. Dolan opět zneklidněl.

Nekontrolované stažení vnějšího obalu vedlo k napětí na palubě.

Tro Khon se otočil a sáhl po právě instalovaném vypínači. Bylo na čase přimět Dolana k poslušnosti pomocí silného elektrického výboje. Dolan si musel zvyknout, že jeho pán a vládce se mu bude prohánět každou buňkou a působit mu nejhorší bolesti.

Během zapojení se Dolan vzepjal. Palubami proběhl klokotavý zvuk. Obsahy vědomí sedmi řídicích mozků v panice vykřikly. Tro Khon zaslechl zapraskání přetrženého kabelu. Navzdory rychlosti svých reakcí se nedokázal vyhnout jiskřícímu konci. Symbiont, živý tvor, který ve tvaru půlkruhového výstupku spočíval za hlavou obra, byl zasažen koncem kabelu. Symbiont začal měnit barvu a Tro Khon cítil, jak jeho tělem prochází vlna bolesti. V zrcadlovém povrchu armatur zahlédl, že jeho partner je temně rudý, prudce pulzuje a dosahuje téměř dvojnásobku svého objemu. Pak se přestal pohybovat a Tro Khon měl najednou pocit, jako by byl zbaven tíživého břemene. Zato ho přepadla závrať. Když se vzpamatoval, symbiont visel na jeho krku a nehýbal se. Tro Khon zažil nejpodivnější jev svého života. V obou jeho mozcích, plánovacím i běžném, se náhle rozběhly myšlenkové pochody, které se dříve objevovaly jen na několik vteřin a byly provázeny pocitem viny. Teď tomu bylo jinak. Mohl nerušené myslet, usuzovat i činit závěry, aniž by mu v tom cizí síla okamžitě bránila a převáděla jej na jiné myšlenky.. Dvojkondiční jsou mimořádně inteligentní. Trvalo jen několik okamžiků a Tro Khon s naprostou jistotou věděl, že ztráta symbionta odstranila neustálý nátlak. Takže byl po celý život duševně zotročován bytostí, která byla pokládána za primitivní. Strážce času se dopotácel ke křeslu. Když se posadil, pokusil se navázat na otázky, které se mu vynořily v hlavě. Šlo to bez problémů. Konstatoval, že symbiont neměl jen schopnost nahlédnout o desetinu vteřiny dříve do budoucnosti a zjištěné údaje sdělit svému hostiteli. Jeho předstíraný primitivismus byl podvod. Jeho pravděpodobně obrovské hypnosuggestivní schopnosti sloužily k trvalému útlaku hostitele. To znamená, že buď musel být inteligentní, nebo naprogramovaný. Tro Khon považoval za pravděpodobnější druhou variantu. Pak zvedl ruce, že symbionta odtrhne, ale zarazil se. Bytost byla napojena na jeho oběhový i nervový systém a její odstranění by mu mohlo způsobit okamžitou smrt. V tomto okamžiku byl přesvědčený, že tento neuchopitelný tvor byl schopen všeho. Cítil, že zejména plánovací mozek mu pracuje stále uvolněněji, jako by se budil ze snu. Vzpomněl si na Pozemšťany. Měl pocit, jako by slyšel příjemný, zvučný hlas Perryho Rhodana, který jej ujišťuje, že lidstvo by se nikdy nedopustilo časového zločinu. Tro Khon v duchu viděl plovoucí mozky na OLD MANOVÍ a slyšel jejich hlasy, zkrácené reproduktorem. Vzpomněl si na nesčetné důkazy, které

jednoznačně potvrzovaly, že planeta Země nikdy neexperimentovala s časoprostorovou konstantou.

Jeho plánovací mozek se ohlásil téměř bolestným vztekem. Uvažoval, proč První vibrační moc vydala rozkaz ke zničení Země. Proč nebyly zváženy argumenty druhé strany?

Ale Tro Khon si byl téměř jasnovidecky jistý, že jeho symbiont není mrtvý. Vyskočil a rozběhl se k základně. Téměř současně pocítil, že jej zdravý rozum opouští.

Hypnosugesitvní vliv na něj zapůsobil jako šok. Zavrával, uklouzl a hlavou narazil na zeď.

Už se mu nepodaří obrátit věc ve svůj prospěch. Partner se probral a převzal moc nad jeho mozkiem.

Tro Khon se potácivým krokem vrátil k Dolanovi. Zapomněl na to, na co myslel před chvílí. A kdyby se pokusil vzpomenout si, jeho tělem by projela ostrá bolest.

Nastoupil do Dolana, pečlivě opravil přetržený kabel a začal s testovacím programem.

Partner se pomalu zotavil, zase měl svou světle šedou až bílou barvu. Duševní vzpoura utlačovaného byla zažehnána.

O dva dny později odstartovalo pět set Dolanů s posádkami složenými z vědomí bytostí a Dvoj kondičních. Pronikli strukturální uzávěru paratronové bubliny a zapojili na nejvyšší výkon vlastní dimenzní transmutery. Jejich cílem byla obří molekula, jedna z nespočetného množství jiných.

8.

Tentokrát byly informace předsunutých hlídkujících svazků jednoznačné a bezchybné.

Pět set Dolanů, kteří se po rematerializaci shromáždili, nebylo možné přehlédnout. Především je ale nebylo možné přeslechnout, protože způsobili hyperenergetickou nárazovou vlnu takové síly, že ji zachytily strukturální tastry i na třetí planetě Sluneční soustavy.

Tro Khon, nyní opět klidný a věrný služebník připravený vykonávat rozkazy, přijal údaje od vykonavatele majícího na starosti lokátory, a předal svoje rozkazy podřízeným.

Výsledkem bylo, že se shluk lodí okamžitě zformoval do srpovité útočné fronty.

Asi čtyřicet Dolanů vytvářelo horní i dolní přesah. Kdo by chtěl čelním útokem dosáhnout jádra svazku, musel by se nejprve vypořádat s předsunutými Dolany.

Velitelé pozemských křižníků viděli, jak se na ně řítí vlna světélkujících

energetických lodí. Z dřívějších bitev věděli, že tyto světelné jevy jsou identické s projektovanými paratronovými poli.

Ty jsou schopné najít jakékoliv těleso a s pomocí synchronně běžícího dimenzního transmiteru je přepravit do hyperprostoru, kde musí dojít ke zmizení jakékoliv hmoty.

Ke hmotě v tomto smyslu patřily i pozemské bomby.

Pozemští specialisté pozorovali dva rozdílné obranné faktory. Většina fúzních náloží, odpálených nadsvětelnou rychlostí a rematerializujících se před cílem, byla strukturální trhlinou odvedena do hyperprostoru dříve, než se mohla zhmotnit. Tím vlastně nevybuchla.

Ty transformační střely, které již detonovaly, promarnily obrovskou uvolněnou energii. Umělá slunce, která vzplanula, se okamžitě protáhla a ve formě dlouhých vířících světelných jevů byla rovněž odvedena do nadřazeného univerza.

Nikdo si nemohl představit lepší defenzivní zbraň, která se za jistých okolností mohla stát útočnou. Kdo se dostal do okruhu působnosti dimenzního transmiteru, byl ztracený.

Jako první zasáhli do boje piloti Čtvrté

eskadry stíhaček typu moskyto mateřské ultrabojové lodi ARISTOTELES. Přípravovali se celé týdny. Pět set stíhaček bylo připraveno k okamžitému startu. Padesát procent členů posádek bylo v neustálé bojové pohotovosti, což znamenalo sedět v kokpitu v plné bojové výstroji.

Sedm vteřin po první lokalizaci Dolanů byl velitel eskadry, podplukovník Hail Ngatae, katapultován z hangáru. První stovka stíhaček se zpočátku blížila k cíli pomocí dálkového řízení. Během letu byla na mateřské lodi vyhodnocena data lokalizace a navigátorům bylo sděleno, kde je nepřítel, jak je silný a jakou zaujal bitevní formaci.

Synové planety Země odvedli téměř neuvěřitelně dokonalou práci. Právě tím byli v této galaxii proslulí a pro to byli obáváni. Žádný jiný národ by patrně nepřišel na myšlenku vypustit několik set stíhaček „naslepo“ a teprve později jim dodat potřebné údaje.

Během deseti minut se těsně před oběžnou dráhou Pluta rozpoutalo peklo. Velitel 4. eskadry nebyl zdaleka jediný, jehož stíhačka byla katapultována do prostoru.

Všechny lodě, které disponovaly stíhačkami, je nasadily ve stejném časoprostoru. Pilot moskyta mohl plnit taktické a strategické úkoly jen tehdy, pokud odstartoval co možná nejdřív. Hail Ngatae měl výhodu, že ARISTO

TELES hlídkoval nejbližší u místa materializace protivníka. Pozemšťan afrického původu znal nebezpečí, spojené s dimenzním transmiterem. Presto zaútočil. Z nespočetných školení věděl, že i tuto zbraň lze zničit

přesným bodovým osířelo váním.

Vzdálenost se povážlivě zmenšovala. Než stíhačky dosáhly rychlosti světla, a tím se staly téměř nenapadnutelnými, všichni piloti obdrželi potvrzovací impuls. Znamenal, že každý má cíl v paměti řídicí pozitroniky, a že pilot má střelbu přenechat automatu.

Když proběhlo toto, podplukovník poprvé v dějinách vesmírných bitev použil taktiku „hromadného letu s centrálně řízenou palbou.“

Zmáčkl Červené tlačítko na svém kniplu. Jeho palubní vysílač pracoval v pásmu HY2245,23964 TORP, což byla frekvence hypervysílače.

Během mikrovteřiny odpálilo sto transformačních děl.

Dostřel byl v okamžiku rematerializace fúzních bomb dva milióny sto Šedesát jedna tisíc kilometrů. Nebyla to právě vzdálenost doporučená pro odpálení jaderných náloží z lehkých lodí, ale díky koordinaci palby byl faktor rozptylu malý. Stovka bomb vybuchla v prostoru o velikosti pouhého jednoho krychlového kilometru. U stíhačky typu moskyt má jedna odpálená jednotka sílu dvaceti gigatun TNT.

Velitelé zaměřených Dolanů byli postavem před problém, jak absorbovat dva tisíce gigatun TNT.

V okamžiku koordinované detonace stálo sto stíhaček z lodí

ARISTOTELES přesně devět set tisíc kilometrů před Dolany. V důsledku rychlosti přibližování měl být záblesk opticky viditelný už za jednu a půl vteřiny.

Dolan byl obklopený energií, která vzplanula jako nova a vy vrhovala žhnoucí jazyky plynů. Při tak přesné střelbě byl úhybný manévř nemožný. Biosyntetická nestvůra vlétla do planoucí koule.

„Svíčka," řekl Hail Ngatae a sto štíhlých strojů, podobných střelám, namířilo nosy k vertikálnímu sektoru.

Mezitím se ukázalo, že dimenzní transmitter je ještě silnější, než se předpokládalo. Nad Dolanem se objevila krvavě Červená, na okrajích nerovná strukturální trhlinka, která uvolňovala cestu do hyperprostoru. Energie v hodnotě dvou tisíc miliard tun TNT byla ve formě spirálního víru odvedena do nadřazeného univerza. Dolanův paratrovový ochranný štít rozhrnul zbylé plyny, rozptýlil je, a tím zneškodnil.

Hail Ngatae zažil největší zklamání svého života. Chtěl nahlásit na mateřskou loď neúspěch soustředěné, palby, ale už se k tomu nedostal.

Ani on ani stovka jeho pilotů neviděli vlnu namodralé energie. Měli jen pocit,

jako by rychlostí světla narazili na ocelovou stenu.

Výsledky měření asi dvou set hlídkujících křižníků prokázaly, že se v žádném případě nejednalo o zbraň na termické bázi. Stejně tak se uvolněné síly nedaly srovnat s efektem pozemského dezintegrátoru, který rozkládá

molekulární strukturu. Intervalová děla Dvojkondičních byla zbraní, která se spíš podobá kyji gigantických rozměrů.

Energetická konstanta univerza může být nahlížena i jako kovadlina, jejíž siločáry můžeme použít jako opěrné prvky.. Každé těleso, které vletí mezi kladivo a kovadlinu, bude rozdrveno.

Šedovlasý plukovník na můstku ARISTOTELA sevřel opěrky křesla. Právě videí na obrazovce zánik 4. eskadry.

Nový princip hromadného letu s centrálně řízenou palbou byl správný. Jen sto moskytů nemohlo vytvořit požadované množství energie. K tomu bylo potřeba

palebné síly nejméně sedmi ultrabojových plavidel galaktické třídy. Po prvním střetu s nepřítelem stála Země před problémem, jak ve stejném okamžiku nasadit sedm bojových lodí současně proti jedinému Dolanovi. Tento manévř byl mnohem obtížněji proveditelný než nasazení stovky stíhaček.

S ultrabojovými obry nelze snadno manévrovat a není možné stejně rychle sledovat úhybné manévry protivníka.

Střelba by nutně musela být nepřesná. Nehledě na to, že nepřítel disponuje zbraní, které ochranný štít není schopen čelit.

Kapitán ARISTOTELA stáhl svou loď z ohrožené zóny. Rychlejší a snadno řiditelné křižníky ho propustily za sebe a o chvíli později obdržel ARISTOTELES rozkaz přemístit se k oběžné dráze Marsu.

Tam byla zformována záchytná fronta. Asi osm set tisíc důstojníků Solární flotily považovalo plán Reginalda Bulla vytyčení obranné linie co nejbliž u Země

za šílený. Státní maršál ale trval na svém.

Jeho argument, že obranný kruh by se zvětšující se vzdáleností znamenal problém, který by padesát tisíc plavidel Pozemšťanů a dvacet tisíc lodí Posbíů nezvládlo, narazil na odpor.

Ostatní byli toho názoru, že útočníka nelze zastavit dost brzy a dost daleko. Během poslední porady na generálním štábu Tiffloor podpořil Bullyho. Podle jeho názoru měla být nejsilnější zbraň nasazena v předpokládaném ohnisku událostí. Toto ohnisko bylo totožné s planetou Zemí.

- Rhodanův zeť, dlouho neuznávaný a vysmívaný hyperfyzikální génius, doktor Geoffry Ábel Waringer, vyvinul tak zvaný LEM přístroj. Šlo o „lokalizátor cizí energie a frekvenční modulátor“, který byl v podstatě dodatkovým přístrojem

k přísně tajným i když běžně užívaným transformátorům a cílovým materializátorům transformačních děl.

LEM přístroj mohl být nasazen jen proti tělesu, které se nalézalo pod ochranou paratronového pole.

Abel Waringer přišel na myšlenku vyvinout frekvenční lokátor, který dokáže bezchybně zaměřit pětidimenzionální frekvenční modulace a energetické konstanty prostorově nadřazeného parapole. V praxi to znamenalo, že bylo možné nastavit transformátor transformačního děla tak, že už při vyzaření a dematerializaci fúzní výbušné nálože vznikne energetická příbuznost s vibrační frekvencí naměřeného paratronového pole.

Waringerovu teorii potvrdil bitevní křižník WYOMING. Nyní, na konci dubna roku 2436 měli muži a ženy tajného vývojového střediska Last Hope plné ruce práce. Sériová výroba běžela na Měsíci, ale podařilo se vyrobit pouze sto jeden přístroj.

OLD MAN obdržel dvaadvacet LEM přístrojů, zbylých sedmdesát devět exemplářů bylo instalováno na bitevních křižnících solární třídy.

Včetně WYOMINGU mělo tedy lidstvo sedmdesát devět lodí, které měly naději na úspěch.

Tato skutečnost podporovala Bullyho teorii. Sedmdesát devět lodí, roztažených v obranné linii na úrovni oběžné dráhy Uranu, nemohlo nepřítele zadržet. Tím

Tifflor argumentoval, a nakonec přesvědčil.

Jeho řeč, která vešla do dějin moderního lidstva jako teorie „klasické obranné techniky proti silnějšímu nepříteli“ zněla takto:

„Pro průběh nastávajícího útoku bude rozhodující známá mentalita Dvojkondičních. Materializují se jistě v blízkosti oběžné dráhy Pluta, zorientují se a s naprostým pohrdáním vůči vnější obranné linii zamíří k Zemi. Tam budou soustředěny naše síly. Musíme se smířit s tím, že ztratíme relativně nechráněné vnější planety. Poblíž oběžné dráhy Marsu budou stát lodě, vybavené LEM přístroji, společně se svazky k jejich ochraně.

Každá bitevní loď, vybavená LEMEM, potřebuje doprovodný konvoj.

Velitel takové lodi může zasáhnout cíl jen tehdy, pokud se zároveň nebude muset starat o svou obranu. Udržení Dolanů v bezpečné vzdálenosti bude úkolem ochranných svazků. Bohužel bude nutné počítat se ztrátami.”

9.

Byl malý, chodil s obtížemi a vypadal nezajímavě.

Jmenoval se Jurij Adamov. Nikdy by se nemohl stát astronautem a podplukovníkem*flotily, kdyby nevyňikal rozumění a osobní odvahou, kterou by do tohoto člověka nikdo neřekl.

Nyní byl kapitánem nejmodernějšího bitevního křižníku GAGARIN.

Zvláštní na této lodi byl transformerový kanón o síle tisíc gigatun TNT, vybavený přídatným LEM přístrojem a plně automatickým rychlonabíjením, což byl rovněž vynález doktora Waringera.

GAGARIN stál mezi Zemí a Marsem. V okamžiku materializace Dolanů

Adamov bleskovým lineárním manévrem přemístil loď a krátce poté se dostavila plavidla, která měla tvořit ochranný štít. Pod velením Jurije Adamova bylo pět set bojových lodí hvězdné třídy, třicet superbojových lodí imperiální třídy a sedm ultrabojových lodí galaktické třídy, a to přesto, že velitelem každé z těchto lodí byl služebně starší i výše postavený důstojník.

V případě, jako byl tento, se rezignovalo na obvyklou subordinaci. Jen kapitán lodi, která disponovala přístrojem LEM, mohl rozhodovat, jak chránit svou loď, aby se dostala k optimálnímu výstřelu.

Adamov dorazil ještě včas, aby mohl sledovat zánik 4. eskadry. Byl otřesen. O deset minut později provedli Dvojkondiční manévry, který Bull s Tifflorem předváděli.

Pět set Dolanů zmizelo z Einsteinova univerza, vstoupilo do librační zóny a opět se vynořilo mezi Marsem a Zemí.

Kapitáni pěti tisíc předsunutých obranných jednotek, rychlých a nepříteli silných

Nadporučík okamžitě předal zprávu na OLD MANA. Tam budou údaje vyhodnoceny. Reginald Bull a Julián Tifflorem přeložili hlavní stan na obřího robota.

Vědci přišli na to, že jev souvisí s Dolanovým zánikem. Zatím nebylo možné stanovit, zda má tento poznatek nějaký význam. Byla vyslovena domněnka, že zanikající Dolan hlásí své zničení nějaké neznámé stanici. Jurij Adamov jen doufal, že toto hlášení nepřivolá další jednotky.

V tomto okamžiku ovšem neměl čas nad tím hloubat. Zbraně byly dávno odjištěné a zaměřovači optika vybrala z masy přilétajících Dolanů jednu nestvůru.

První výstřel za pomoci LEM přístroje vypálil GAGARIN. Úspěch byl ohromující. Dolan zanikl v ohnivém pekle tak rychle, že tentokrát nestihl vyslat nouzové hlášení.

Na OLD MANOVÍ pozorovali každou fázi obranné bitvy. Lodě, vybavené přístroji LEM se osvědčily, jen byly neustálým postupem Dolanů donuceny měnit pozice.

Před nimi, vedle nich i nad nimi zanikaly pozemské lodě, jako by je rozbíjelo titánské kladivo. Ale zejména obři imperiální a galaktické třídy kryly malé křižníky s LEM přístroji tak dokonale, že se tyto lodě nedotkly intervalové nárazové fronty. O dvacet minut později měli Dvojkondiční...

?

křižníků, provedli neuvěřitelný manévry, aby se co nejrychleji dostali k novému ohnisku dění.

Adamov se jen usmál. Strážci času musí být blázni, jestliže se chtějí

vystavit soustředěné palbě celé flotily.

Dvacet tisíc plavidel Posbiů zkřížilo let protivníka.

Jejich ohromné lodě krychlového tvaru zahájily nejsilnější palbu, jaká byla v tak těsné blízkosti země možná.

Nad Dolany se rozevřela strukturální trhlina, kterou odtekly biliony megatun energie jako by se nic nestalo. Největší ztráty utrpěly svazky, které se pokoušely použít systém koordinované střelby osmi. lodí.

Bitva byla vedena se zuřivostí, typickou pro Posbie. Nakonec z toho vzešla aspoň jedna výhoda.

Těsně za proraženou frontou se šesti pozemským kapitánům podařilo seskupit do formace a zahájit soustředěnou palbu. Před Dolany se objevilo šest ohnivých koulí o velikosti Měsíce. O třicet vteřin později bylo o šest Dolanů méně.

Nadporučík Minh Hao, službu konající důstojník na stanici A1 hluboko pod povrchem Měsíce, zachytil podivný signál.

Impulz se podobal pětidimenzionálnímu strukturálnímu otřesu a byl jako tácový zaměřen. Pouze opakované skusiny znaků nasvědčovaly, že se jedná :-> hovor na neobvyklé bázi.

diční již o dvě stě čtyřicet Dolanů méně. Pozvolna se projevoval jistý neklid, který vedl k semknutí zbylého svazku.

To byla Tro Khonova taktická chyba. Věřil obrannému účinku dimenzního transmiteru, proto se smířil se stále přesněji střílejícími loděmi.

Kdyby nechal svoje jednotky rozptýlené a využil jejich pohyblivosti, lodě s LEM přístroji by nedokázaly sledovat rychlé úhybné manévry ochranného konvoje a vystavily by se střelám intervalových děl.

Za širokou frontou Dolanů zůstávaly trosky odstřelených pozemských plavidel. Nadporučík Minh Hao si v této chvíli přál, aby se byl nikdy nestal radiooperátorem. Hrůzu bitvy prožíval na obrazovkách, zaměřovačích a v reproduktorech. Musel poslouchat hlášení i dunění explozí.

Bitva o Zemi pokračovala. Stále více Dolanů bylo ničeno, ale zbývající ve slepé zuřivosti směřovali k Zemi.

Kdyby se jen čtyřem nebo pěti Dolanům podařilo proniknout, byl by mateřský svět lidstva ztracen.

10.

Solární maršál Julián Tiffloor před pěti minutami vstoupil do transmiteru a nechal se vyzářit do obranného střediska Terry. Měl pocit, že na Zemi bude užitečnější než na OLD MANOVÍ, který se pohyboval na oběžné dráze ve vzdálenosti pět set tisíc kilometrů od mateřské planety.

Vrchní velitel branné moci, státní maršál Reginald Bull, zůstal na obřím robotu. Byl v neustálém spojení se svou vlajkovou lodí WYOMING pod velením plukovníka Dona Redhorse.

Redhorse už sestřelil tři Dolany. Lepší byl už jen Adamov, který jich zatím zničil pět.

Velitelská centrála OLD MANA byla obrovská. Muži, kteří postavili toto monstrum, patrně předpokládali, že jednou bude použito jako létající hlavní stan. Bully zavolal WYOMING a Redhorse dostal rozkaz přepnout palubní transmitter na příjem. Pokud by se zbývající Dolanové dostali blíž k Zemi, chtěl Bully vést osobně WYOMING do boje.

V této těžké době se nikdo nestaral o Šest Siganců. Defin byl již dvě hodiny připravený k boji a dychtil po tom, aby mohl dokázat schopnosti svého robota;

„Hovor z hlavního stanu!“ zvolal Cool Aracan. „Přepínám.“

Ohlásil se kapitán mateřské Jode, generál Janoš Ferenczy.

„Define, okamžitě se vraťte! Budeme napadeni Dolanem. Hlaste se u mě na můstku. Konec.“

Paladin se vyřítil do nekonečných chodeb.

Paladinovy měřicí přístroje registrova

ly silné otřesy. Vnější reproduktory snímaly dunění transformačních děl a další zvuky tak dokonale, že Defin stáhl hlasitost příjmu a Siganci stejně byli nuceni zapnout tlumiče ve svých přilbách.

Na OLD MANOVÍ naskočil nejvýkonnější jaderný reaktor, jaký kdy byl vestavěn do létajícího tělesa.

Defin tušil, že to znamená projekci obřího energetického ochranného štítu.

„Transformery,“ poznamenal Drof Retekin, který je poznal po zvuku.

„Pánové z paraprostoru jsou na dostřel.“ : Pak se ohlásil Šéf tajné služby Allan D. Mercant: „Define, zůstaňte, kde jste. Posílám vám mutanta.“

„Rozumím, pane. To bude nejlepší. Jak to vypadá venku?“

„Největší ohňostroj od ofenzívy Posbiů. Flotila uhýbá. OLD MAN střílí ze všech hlavních. Dolany se rozptylují. To znamená velké nebezpečí.“

Paladin se zastavil. Najednou se před ním zatřpytil vzduch a objevil se Tako Kakuta, Tvářil se vážně a působil nervózním dojmem.

Zavolal směrem k robotově hlavě: „Define, vezměte mě na ruce, ale ať mě nerozmáčknete!“

Defin tušil, že se dějí nepěkné věci. Svěsil ruku a sevřel mutantovo drobné tělo.

„Co se děje, Tako?“ zazněl z reproduktoru Definův hlas. „Peklo. Zbývá už jen asi stovka Dolanů, ale některé unikly do lineárního prostoru. Jsme ostřelováni. Domníváme se, že Dvojkondiční mají volnost jednání. Někteří dokonce patrně přišli na myšlenku letět nejkratší cestou k Zemi.“

Pak se Kakuta soustředil a skočil. Snáze než se domníval dematerializoval těžké tělo a přijal je do svého individuálního pole.

Materializovali v místnosti přeplněné přístroji. Muž v uniformě s výložkami

solárního maršála se rozběhl k paladinovi. Byl to Allan D. Mercant. Za ním šel stíhlý muž s ostře řezanými rysy, generál Janoš Ferenczy.

„Zatím jsme zničili tři sta Šedesát devět Dolanů. Sedmnáct syntetických monster uniklo do lineárního prostoru a nyní jsme obdrželi zprávu, že vystoupili z librační zóny v blízkosti Země. Samozřejmě nepřesně. Devět Dolanů naprosto minulo cíl. Ty se podařilo vyřídít soustředěnou palbou z pozemních pevností. Osm monster se ovšem řítí k Zemi. Jsou už tak blízko, že není možné odpálit spojené salvy. Ty by totiž mohly ohrozit Zemi. Okamžitě se odeberete do transmiteru a budete dopraveni k Tifflovovi. Kdyby mělo dojít k přistání Dvojkondičních, můžete dokázat, Čeho je paladin schopen. Pokud ale bude těch osm Dolanů ještě schopno použít intervalové zbraně, Země zanikne a vy s ní. Jste ochotni do toho jít? V této situaci vás nemohu nutit.“

Specialista USO už věděl, proč jsou muži v centrále OLD MANA tak rozrušení. Vesmír na obrazovce planul. V prostoru mezi oběžnou dráhou OLD MANA a Žerní vybuchovala atomová slunce.

Defin prudce obrátil paladina a zamířil do červených dveří transmiterové haly.

Jen o minutu později byl přijat v hloubkovém bunkru obranné pevnosti dvacet kilometrů západně od obří metropole Terranie.

Jakmile se Paladin s Kakutou materializovali, přivítal je myšob Jumpy, Guckyho syn.

„Konečně! Víte, že nás napadne osm Dolanů?“

„Mercant mi řekl, že svět je před zánikem. To se mýlí, ne?“

„Vy se mýlíte, Harle! Bylo to o vlásek. Tifflov těch osm příšer ostřeloval tak, že přišly o paratronové clony. Myslím, že už nejsou schopné letu.“

Dolani se zřítíli, ale ještě žijí. A jestlipak víte, kde z posledních sil přistáli?“

„Jumpy, jestli to okamžitě nevyklopíš, tak...“

„Za cíl si vybrali Terranii. Zatím jsou ostřelováni. Ale až vystoupí Dvojkondiční, bude zle. Už jste viděli řídit podobné monstrum?“

„Ano. Paladina. Takže, co dál?“

„Dopravím vás k Tifflovi.“

Paladin spustil pravou ruku a popadl myšoba za opasek bojového oděvu.

Jumpy společně s Kakutou přenesli robota na

velitelství. Ve stejném okamžiku umlkla palba těžkých děl v pevnosti.

Tifflov byl nucen použít menší kalibr střel, protože pohyby vzduchu v zemské atmosféře vyvolávaly tornáda a bouře nad kontinenty. Přesto byl úspěch protivzdušné obrany zřejmý.

Dimenzní transmitery Dolanů už ne1 mohly stoprocentně odvádět energii střel, na druhou stranu snížený výkon palby nemohl vést k naprostému

zničení protivníka.

11.

Velitelský bunkr se nalézal dva tisíce metrů pod výběžky pohoří Madgun Shan, asi dvacet kilometrů od západního předměstí Terranie.

Jihovýchodně od pevnostních baterií se rozkládal největší pozemský vzdušný přístav, na severovýchodě se třpytila hladina chráněného Gošunského slané jezera. Na jeho břehu před čtyřmi sty Šedesáti pět lety přistál jistý major s raketou, se kterou se vracel z cesty na Měsíc. Tady byl zárodek nového lidstva, tady jednal major Perry Rhodan s tehdejšími mocnými, až se jeho malý stát stal samostatným.

Julián Tifflor se tehdy teprve narodil. Velmi dobře si vzpomínal na vyprávění svého otce, který zažil vznik Třetí moci.

Tifflor stál na historické půdě. Tím víc ho rozhořčovala nepřetržitě přicházející hlášení.

Pocházela od mužů, kteří se navzdory zuřícím bouřím pokoušeli najít stopu nestvůr.

Běsnění rozpoutaných přírodních sil přišlo Dvojkondičním jako na zavanou, jako tma šťvanému dravci. Nad Terranií zuřila bouře, jakou toto město nezažilo po staletí.

Střelba z himalájských pevností a explodující jaderné nálože prorážely vrstvy vzduchu a vytvářely podmínky podobné vzniku tornád. V oblastech, kde díky regulaci klimatu neznali sněh, zuřily sněhové bouře. Osm miliard Pozemšťanů se krčilo v bunkrech. Atomový poplach byl vyhlášen okamžitě po objevení Dolanů.

Jen v Terranii bylo na povrchu asi deset tisíc mužů v nejlepších bojových kombinézách. Nasazena byla Dvanáctá tanková divize. Osm havarovaných Dolanů bylo zničeno, ale Dvojkondičním se podařilo uniknout.

V Tifflorově hlavním stanu se sbíhaly všechny nitky. Před chvílí volal Reginald Bull, že je k zastižení na palubě své vlajkové lodi WYOMING. Ve vesmíru lidstvo vítězilo. Na Zemi bylo ohroženo.

Výsadeková komanda pátrala podle předem připraveného plánu. Protože byla známa mentalita Dvojkondičních, dalo se očekávat, že se pokusí proniknout do cen

tra Terranie. Možná se pokusí ukořistit loď a uniknout s ní.

Teleportéři Jumpy a Kakuta se drželi u paladina. Čekali na rozkaz.

Julián Tifflor stál nad mapou a přijímal hlášení.

„Nadporučík Regus, pane. Lety musí být odvolány. Rychlost větru dosáhla tří set kilometrů v hodině. Nemůžeme udržet bojová vozidla ve vzduchu.

Infraoptika zachytila teplou stopu." „Dvoj kondiční?"

„Určitě, pane. Stopa je zřetelná. Stojím těsně u energetické mříže letového pole 23. Stopa vede... Okamžik, pane, mám tu hlášení přes palubní

spojení." Za chvíli se nadporučík ohlásil znovu. „Pane, naše vozy byly napadeny. Dvojkondiční použil ruční intervalovou zbraň." „Cože?" zařval Tiffloor. „Co použil? Nemýlíte se?"

„Ne, pane. Teď ho mám v infraoptice. Vyzařuje jako starý parní stroj. Vedle mě leží trosky obrněnce. Žádné stopy po roztavení, jen mechanicky způsobené škody. Energetická mříž proražena. Vaše rozkazy, pane?"

„Je to jasně intervalová zbraň," řekl jeden z techniků ve štábu, když si na obrazovce zvětšil trosky. „Takže oni mají i přenosné intervalové zbraně! Při této rychlosti větru je nezastavíme."

Nad vzdušným přístavem létaly nejrůznější předměty. Orkán sebou bral všechno, co nebylo dostatečně připevněné.

Tiffloor povolal k loděnici další dva oddíly obrněnců. Pak se otočil k paladinovi.

„Harle, slyšel jste, jak to nahoře vypadá. Těžké zbraně už nemůžeme nasadit. Letadla jsou bezmocná. Meteorologové tvrdí, že bouře ustanou nejdříve za pět hodin. Jestliže ty nestvůry do té doby dorazí do hustě osídlených oblastí, budou nenapadnutelné. Troufáte si postavit se Dvoj kondičnímu?"

Má přenosnou intervalovou zbraň..."

Defin si posunul mikrofon před ústa. „Zastavím ho, pane. Pak se uvidí."

Robot uchopil oba teleportéry a zmizel.

Teleportéři se s paladinem materializovali v určených souřadnicích. Jumpy a Kakuta se okamžitě kryli a Harl Defin si jich už nevšímal. Jeho pozornost byla upřena na obrazovky a hlášení jeho pěti společníků.

Paladinův generátor běžel na plné obrátky. Jeho zelený ochranný štít byl v šeru dobře patrný. Venku se setmělo. Nízko visící mraky, hnané náporu bouřlivého větru, vytvářely dojem nejhlubší noci. Strážci času, kteří nouzově přistáli u vzdušného přístavu loděnice, měli všechny výhody na své straně.

Z Harla Defina se opět stal osamělý muž. Nyní mu nikdo nemohl aktivně pomoci. Jeho kamarádi se sice starali o pohon robota, dodávali mu údaje z měřicích přístrojů, ale řízení obra bylo v jediných rukou.

Jeho oči byly nyní skelné a nehybné. Dorozumívání svých kamarádů vnímal jen v podvědomí.

Tma nebyla pro paladina problém. Někud vždycky pronikl paprsek světla, a ten pozitronice stačil. Pro pocitového inženýra byl bílý den. Přesto se Defin řídil infraoptikou a automatickými testery.

Paladin začal zaměřovat. Za několik okamžiků zachytily siganské lokátory zdroj energie. Drof Retekin přepnul výstup svých přístrojů na centrální obrazovku před Definem a jen nejnutnějšími slovy oznámil lokalizaci.

Všichni věděli, že Defina teď nesmějí rušit.

V pravém horním rohu obrazovky se objevil zeleně svítící bod. Pocitový inženýr zapomněl na svoje vlastní tělo." Stal se individuálně myslícím neskutečně rychle jednajícím mozkiem dokonalého stroje. Tako Kakuta a Jumpy viděli ze svého úkrytu jiskření, asi jako by neviditelná ruka přitlačila k ocelově pevné podlaze otáčející se brusný kámen. Ale to jen paladin rychle vykročil. Obrovská bytost, ještě o něco větší než paladin, se překvapeně otočila a okamžitě vystřelila. Intervalová zbraň nezasáhla cíl. Tlaková vlna jen zničila ocelový no síc.

Infračervený obraz byl přenášen i do centrály. Tiffloor s další stovkou Pozemšťanů hleděl na obrazovku, na které se odehrával téměř nepochopitelný děj.

Nyní se objevil i Dvojkondiční. Jeho čtvrtý výstřel škrtl o robotův ochranný štít. Defin zaslechl zavytí generátoru, ale jinak stroj reagoval na každou myšlenku.

„Nepřímá střela, zatížení ochranné clony jednadvacet procent," hlásil Mirus Týn. Velitel teď věděl, co může očekávat od přenosné intervalové zbraně. Robotův ochranný štít by patrně absorboval i přímý zásah.

Defin náhle uviděl příšeru před sebou. Dvojkondiční ustoupil. Nevydal ze sebe žádný zvuk. Připravený ke skoku a zahalený v načervenalé ochranné cloně očekával útok, kterému se podle vyhodnocení plánovacího mozku už nebylo možné vyhnout. Jeho výpočetní středisko zjistilo, že protivník je podstatně rychlejší.

Defin vystřelil ze zbraně, kterou svíral v čínivce.

Temné zadunění automatické zbraně zaznělo současně s nelidským řevem. Dvojkondiční dostal plný zásah. Ochranný štít sice energii odrazil, ale kinetická síla střely jej odhodila o několik metrů dozadu, kde narazil zády do nějakého přístroje a zvedl ruce k obraně.

Tako Kakuta zažil souboj gigantů z největší možné blízkosti. Slyšel rachot úderů a dusání nohou na podlaze z pancéřovaného plastu. Oba ochranné štíty se zhroutily v okamžiku dotyku dvou těl. Protivníci byli rázem odkázáni na svou vlastní sílu.

Dvojkondiční byl rychlý, ale rychlosti Definových reakcí nedosahoval. Než stačil udeřit, paladinovy paže už zavířily.

Dvoj kondičnímu se podařilo protivníka popadnout, ale pokus o jeho sražení k zemi skončil neslavně.

Pak zasáhl Dart Hulos. Z hlavně těžkého děla v hrudi robota vytryskl silný energetický paprsek a prošel tělem Dvojkondičního. Jeho poslední reakce byl pokus o nasazení buněčného metabolismu.

Proces strukturálního zahuštění byl téměř u konce, když paladin uchopil

protivníka, zvedl a se strašlivou silou s ním udeřil o podstavec
antigravitační plošiny.

Dvojkondiční byl v bezvědomí, a v něm jej také zastihl konec. Jeho
molekulární struktura byla v tak krystalickém stavu, že se prostě roztříštil.
Harl Defin procítl ze snu a okamžitě slyšel hlas z reproduktoru: „...vynikající,
Define. Jste v pořádku? Můžete odstartovat k dalšímu nasazení?
Vystopovali jsme další dva Dvojkondiční...”

Pocitový inženýr slyšel všechno a taky viděl, že před paladinem se
materializovali oba mutanti a sami lezou náruče robota.

Paladin zmizel v jiskřivém světelném efektu.

Jmenoval se Těrek Than a byl velitelem svazu Dolanů. Před deseti
minutami obdržel nouzový signál svých podřízených. Pak bylo spojení
náhle přerušeno.

Těrek Than pochopil, že jeden z osmi Strážců času, kteří přistáli, je mrtvý.
Jak se to mohlo stát?

Dokud se Strážci času drží mimo dosah těžkých zbraní, nemůže se jim nic
stát, naopak jsou schopni zpusťit celá obří města.

Těrek Than znal jejich kvality. Bylo důležité, aby zůstali v blízkosti velkých
lidských sídlišť. Žádný Pozemšťan se v bouřích neodvážil nasadit stíhačky s
těžkými zbraněmi.

Pak ale přišel ten nouzový signál. Těrek Than tušil, že někdo zkřížil jeho
plány. Rozhodl se proniknout do skladu zbraní, který si lokalizoval pomocí
svých přístrojů, s tím, že se jej pokusí odpálit.

Pozemské bojové roboty uvnitř areálu přemohl bez problémů. Pancéřované
stěny prorazil svým strukturálně zahuštěným tělem.

Strážní komando arzenálu sestávalo ze třiceti Pozemšťanů. Ti se postavili
přísefe se zoufalou odvahou, ale jejich dezintegrátory byly příliš slabé.

Termozbraně

nemohli použít, protože sklad explozivních zbraní byl příliš blízko.

Těrek Than použil intervalovou ruční zbraň a postupoval dál. Nastražené
pasti lokalizoval natolik včas, aby se jim mohl vyhnout.

Muži jako Julián Tiffloor, kteří viděli bojovat Haluťany, nebyli schopnostmi
vibračních strážců nijak překvapeni. Tyto bytosti byly za normálních
okolností neporazitelné.

Teleportéři se materializovali ve skladu střeliva určeného pro potřeby solár-
ních bojových křižníků.

Každá transformační bomba byla uložena ve vrstveném termopouzdru,
které vydrželo teplotu až dvacet tisíc stupňů Celsia, tlak osm set tun na
centimetr Čtvereční a působení veškerých známých chemických bojových
látek.

Pouzdra byla zavěšena na elastických antivibračních nosičích, které byly

ještě: jednou zajištěny proti vysokým teplotám a mechanickému poškození. Mutanti zmizeli za pancéřovanou stěnou dozorcí stanice. O dvacet šest vteřin později Těrek Khan hlavou rozrazil dveře a jako raketa pronikl do skladu.

Na to čekal Harl Defin. Než se Dvojkondiční mohl zvednout, stál nad ním. Defin myslel a jednal tak rychle, jak jen to dokáže Siganec. Každý pohyb protivníka pochopil už v zárodku a mohl proti němu účinně zasáhnout. Pozemšťanovi se nad rychlostí Dvojkondičního tajil dech. Defin jeho pohyby vnímal jako zpomalený film.

Těrek Than se nedostal k tornu, zahustil svoje obří tělo. Vířící paže robota mu vyrazily zbraň a sekery s atronitovým ostřím prorazily jeho pancíř, O zlomek vteřiny později byl Těrek Than mrtvý. Jeho symbiont z posledních sil vyslal zprávu o svém zániku.

Ohlásil se Julián Tiffloor. „Výborně, Všechno jsme viděli. Jste ještě schopný nasazení?”

„Dokud nebude zničen poslední Dvojkondiční, pane, nemohu si dovolit být unavený. Kde je další?”

V hlavním stanu neznali ani jména ani hodnosti Dvojkondičních. Proto je označovali čísly.

Harl Defin právě porazil číslo šest. Paladinova taktika už byla jasná. Nemělo smysl probíjet automatickými zbraněmi zesílený ochranný štít Dvojkondičních. Defin se o to sice pokoušel, ale bez úspěchu.

Lepší bylo co nejrychleji zneškodnit intervalovou zbraň a okamžitě začít boj zblízka.

Orkán ještě zuřil. Ve vydlidněných ulicích největšího pozemského města se kupily vraky pozemních dopravních prostředků i vznášedel.

Na několika místech vypukl požár. Centrálně řízení protipožární roboti byli neustále na cestě.

Číslo sedm znervóznělo. Tento časový policista si svým plánovacím mozkiem vypočítal, že jeho společníci padli za oběť protivníkovi, jehož kvalit nedosáhli. Atak se snažil uniknout a utíkal ulicemi.

Pak se otočil, aby se ujistil, že jej nikdo nepronásleduje. V tom okamžiku dopadla první rána. I tento Dvojkondiční hledal záchranu v buněčném zahuštění a i jeho symbiont vyslal jakési znaky. Nikdo nevěděl, jestli zprávu někdo přijme a vyhodnotí.

Poslední Dvojkondiční byl přemožen dvacet metrů pod hladinou Gošunského jezera.

Paladin se nejprve ponořil do hloubky čtyřiceti metrů.

Dvojkondiční začal střílet. Kdyby střílel nahoru, bezpochyby by vznikl vodní sloup a vlny by se vlivem vzniklého podtlaku vzduly a rozptýlily se ve volném prostoru.

Jenže Strážce času byl nucen střílet dolů. Intervalová střela působila jako detonace vodní bomby. Neprostupné elementy vytvořily nárazovou frontu, která hledala východisko.

Dvojkondiční byl zachycen tlakovou vlnou, která působila jako ocelový klít, vržený nazpět, a zničen. Jeho tělo byl vyvrženo z vln.

Dokonce i Harl Defin měl problémy jak přestát působení přetlaku. Paladin, zůstal plně pohyblivý, ale do boje už za, sáhnout nemohl. Mirus Týn nahlásil poruchu dynama. Reaktory se uvolnily z[^] zakotvení.

Jumpy dopravit paladina do hlavního stanu.

Julián Tiffloor byl velmi vážný. „Máme vám za co děkovat. Hlášení státnímu maršálovi už je odeslané. Jsme velmi šťastní, že na planetě Siga žijí lidé, kteří včas pomyslili na sestrojení takového robota. Nevím, jak bychom problém vyřešili bez vás. Zatím bylo sestřeleno tři sta dvacet šest Dolanů. Naše ztráty jsou velké. To jen pro vaši informaci.

Máte nějaké přání, majore?"

„Už jste je splnil, pane."

„Opravdu? Nevzpomínám si na nic, co bych mohl identifikovat jako vaše přání."

„Mluvil jste o nás Sigancích jako o lidech, pane. Víc pro můj národ udělat nemůžete. Vřelé díky, pane!"

K. H. Scheer PATROLA ROBOTŮ

Vychází v edici Perry Rhodan, sv. 350, ISSN 121279900

Z německého originálu RobotPatrouille, vydaného nakladatelstvím Arthur Moewig Verlag v Mnichově roku 1971, přeložila Anna Štorkánová. Vydal jako svou čtyřtisící dvoustou čtvrtou publikaci IŽ, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha I, roku 2002. Odpovědná redaktorka Jolana Čermáková. Výtvarný redaktor Petra Jodasová. Sazbu zhotovilo grafické studio Tanga, s. r. o., Václavské náměstí 36, Praha 1. Vytiskla NAVA, s. r. o., Hankova 6, Plzeň. Vydání první. Tematická skupina 13/34. Vydání první. Tematická skupina 13/34.

Rozšiřují společnosti PNS, a. s., a MediaprintKapa. Informace o předplatném podá a objednávky přijímá IŽ, s. r. o., P. O. BOX 619, 111 21 Praha I, fax: 24 21 40 55, email: obchod.iz@pha.eridan.cz. Distribuci pro předplatitele provádí v Zastoupení vydavatele Společnost Předplatné tisku,

s. r. o., Abocentrum, Moravské nám. 12D, P. O. BOX 351, 659 51 Brno,
tel.: